

รายงานการวิจัย

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช

The Usefulness of Financial Reporting on Ability to Access External Source of Capital and Success of Registered SMEs in Nakhonsrithammarat Provincial

พัชรี	พระสงฆ์	Phatcharee	Prasong
เฉลิมเกียรติ	รุ่งเล็ก	Chalomkial	Ranglek
อรัญญา	จินาชาญ	Aranya	Jinachan

คณะเทคโนโลยีการจัดการ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช
ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
งบประมาณรายได้ ประจำปี พ.ศ. 2562

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและ
ความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช
พัชรี พระสงฆ์¹, เฉลิมเกียรติ รุ่งเล็ก¹, และอรรัญญา จินาชาญ¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช ปัจจัยที่นำมาใช้ในการศึกษาเกิดจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประกอบด้วย การวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจ การวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจ การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจ การวัดความสามารถในการชำระหนี้ของธุรกิจ และ การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานเป็นตัวแปรอิสระ และเป็นตัวกำหนดความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 400 รายและได้รับแบบสอบถามกลับ 249 ราย คิดเป็นร้อยละ 62.25

ผลการวิจัยพบว่า 1) การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในด้านการวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจ การวัดความสามารถในการชำระหนี้ของธุรกิจ และ การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 2) การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมด้านการวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจ การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจ การวัดความสามารถในการชำระหนี้ของธุรกิจ และ การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และ 3) ลักษณะของโครงสร้างของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในด้านระยะเวลาในการดำเนินงาน การจัดทำแผนธุรกิจ การจัดทำแผนการตลาด และการจัดทำบัญชีต่างกัน การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่างกัน

คำสำคัญ รายงานทางการเงิน การเข้าถึงแหล่งเงินทุน ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

¹ คณะเทคโนโลยีการจัดการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย อ.ทุ่งสง จ.นครศรีธรรมราช

The Usefulness of Financial Reporting on Ability to Access External Source of Capital and Success of Registered SMEs in Nakhonsrithammarat Provincial

Phatcharee Prasong, Chaloe mkial Ranglek, Aranya Jinachan

Abstract

The purposes of this research is to study the usefulness of financial reporting on ability to access external source of capital and success of registered SMEs in Nakhonsrithammarat provincial. The factors indentified usefulness of financial reporting for literature are consist of measurement of liquidity ratio, profitability ratio, activity ratio, leverage ratio, utilization of financial reporting in practice. Moreover are independent factor but ability to access external funds and success of SMEs are dependent factor.

This research used survey questionnaire which was sent to the owner's of reistered SMEs in Nakhonsrithammarat provincial. Four hundreds surveys were sent out potential respondents to participate in this research, from which 249 surveys were returned. Thus, the response rate is equal to 62.25%

The findings in this research are 1) The liquidity ratio, leverage ratio, and utilization of financial reporting in practice, positively affect access external funds of registered SMEs in Nakhonsrithammarat provincial, 2) The liquidity ratio, activity ratio, leverage ratio, and utilization of financial reporting in practice, positively affect to success of registered SMEs Nakhonsrithammarat provincial, and 3) The usefulness of financial reporting of registered SMEs in Nakhonsrithammarat provincial are different depending on the period operation of SMEs' business, the preparation of business planning, the preparation of marketing planning, and the preparation of accounting.

Key word: financial reporting, to access external source of capital, small and medium enterprises (SMEs)

---

¹Faculty of Management Technology, Rajamangala University of Technology Srivijaya, Nakhon Si Thammarat Campus, 80110 Thailand.

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่องการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช สำเร็จได้ด้วยความตั้งใจและมุ่งมั่นในงานที่รับผิดชอบของผู้วิจัยด้วยกำลังใจจากผู้อยู่รอบข้างใกล้ชิดและพลังอำนาจของการระลึกถึงครูอาจารย์ ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้จึงเป็นพลังให้เกิดความมุ่งมั่นที่จะทำงานให้สำเร็จ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้บริหารในธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ทุกท่านที่ได้กรุณาเสียสละเวลาและให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม ขอขอบพระคุณคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้เสียสละเวลาให้ข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงและแก้ไขข้อบกพร่องของงานอย่างเป็นประโยชน์ยิ่งจนทำให้งานวิจัยนี้สำเร็จได้อย่างสมบูรณ์และบรรลุผลได้ดังความตั้งใจและขอขอบคุณมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช ที่ให้โอกาสมอบทุนสนับสนุนการวิจัยในครั้งนี้ด้วย

ผู้วิจัย

สิงหาคม 2563

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทคัดย่อ-ภาษาไทย	ก
บทคัดย่อ-ภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
สารบัญภาพ	ณ
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย	2
1.4 สมมติฐานของการวิจัย	3
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
1.6 ขอบเขตของการวิจัย	3
1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ	3
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
2.1 โครงสร้างและความสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	4
2.2 การเข้าถึงแหล่งเงินทุนและความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	9
2.3 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	13
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	17
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	
3.1 การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง	21
3.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	21
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล	22
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล	22
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	26
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
5.1 สรุปผลการวิจัย	69
5.2 อภิปรายผลการวิจัย	69
5.3 ข้อเสนอแนะ	73

สารบัญ (ต่อ)

เรื่อง
บรรณานุกรม
ภาคผนวก

หน้า

แบบสอบถาม

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
2-1	เกณฑ์การกำหนดขนาดของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	6
2-2	รูปแบบธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	7
2-3	โครงสร้างและความสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	8
4-1	จำนวนและร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามประเภทของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	26
4-2	จำนวนและร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามรูปแบบและประเภทของธุรกิจ	26
4-3	จำนวนและร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามระยะเวลาและประเภทของธุรกิจ	27
4-4	จำนวนและร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำแผนธุรกิจและประเภทของธุรกิจ	28
4-5	จำนวนและร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำแผนการตลาดและประเภทของธุรกิจ	29
4-6	จำนวนและร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำบัญชีและประเภทของธุรกิจ	30
4-7	จำนวนและร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามแหล่งเงินทุนในการเริ่มดำเนินการครั้งแรกและประเภทของธุรกิจ	31
4-8	จำนวนและร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินและประเภทของธุรกิจ	32
4-9	แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	34
4-10	แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงิน (Liquidity ratio) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	35
4-11	แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไร (Profitability ratio) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	37
4-12	แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน (Activity ratio) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	39

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4-13	แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ (Leverage ratio) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	41
4-14	แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	43
4-15	แสดงค่าเฉลี่ยความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	45
4-16	แสดงค่าเฉลี่ยความสำเร็จในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	47
4-17	การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินกับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	50
4-18	การวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงเส้น (Multiple Regression) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินกับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	52
4-19	การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	54
4-20	การวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงเส้น (Multiple Regression) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	56
4-21	การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	57
4-22	การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามรูปแบบของธุรกิจ	59
4-23	การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามระยะเวลาในการดำเนินงานของธุรกิจ	61
4-24	การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามการจัดทำแผนธุรกิจ	63
4-25	การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามการจัดทำแผนการตลาด	64

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4-26	การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามการจัดทำบัญชี	65
4-27	แสดงภาพรวมผลการทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	67

สารบัญภาพ

ภาพที่

หน้า

1-1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

2

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การบริหารงานของธุรกิจจะประสบความสำเร็จนั้นผู้ประกอบการต้องอาศัยข้อมูลทางบัญชีเป็นเครื่องมือช่วยในการบริหารงาน ซึ่งข้อมูลทางบัญชี ได้แก่ งบการเงิน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการรายงานทางการเงิน งบการเงินที่สมบูรณ์ต้องประกอบด้วย งบแสดงฐานะการเงิน งบกำไรขาดทุน งบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้น งบกระแสเงินสด หมายเหตุประกอบงบการเงิน ซึ่งข้อมูลทางบัญชีที่จะให้ประโยชน์ต่อผู้ใช้งบการเงินและช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นคุณภาพรายงานทางการเงินเป็นสิ่งหนึ่งที่ผู้บริหารหรือผู้ใช้งบการเงินต่างให้ความสำคัญ

ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญต่อการดำเนินการทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Sarapaivanic n., and Ketey, B, อ้างอิงใน เพ็ญธิดา พงษ์ธานี, 2554) จากการวิเคราะห์ของสถาบันวิจัยนครหลวงไทยกับ NIDA Business School พบว่าในปี 2552 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมได้รับผลกระทบหลักจากปัญหาเศรษฐกิจโลก โอกาสในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนเป็นไปได้ยาก วิกฤติด้านการเงินในสหรัฐอเมริกาก่อให้เกิดปัญหาความไม่มั่นใจในการปล่อยสินเชื่อของสถาบันการเงินซึ่งส่งผลให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเข้าถึงแหล่งเงินทุนยากขึ้น และจะส่งผลกระทบต่อโอกาสในการขยายธุรกิจและสภาพคล่องของธุรกิจ ประกอบกับการศึกษาวิเคราะห์และเตือนภัยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) พบว่าในปี 2552 ปัญหาภายในประเทศความไม่แน่นอนทางด้านการเมืองเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความเชื่อมั่นทางเศรษฐกิจ รวมถึงการแข็งตัวของค่าเงินบาท ความผันผวนของราคาพลังงาน ต้นทุนของวัตถุดิบ และการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นผลต่อเนื่องจากการชะลอตัวของเศรษฐกิจโลก ปัญหาทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่เกิดขึ้นทุกครั้งที่สภาวะเศรษฐกิจจะดิ่งมหากาลล้มเหลว ทำให้ธุรกิจเหล่านี้ต้องการเงินทุนหมุนเวียนในกิจการเพิ่มมากขึ้นเพื่อให้สามารถอยู่รอดและมีการดำเนินงานได้อย่างต่อเนื่อง แต่ในความเป็นจริงวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมักประสบปัญหาเกี่ยวกับการขอกู้เงินจากสถาบันการเงินเพื่อมาลงทุนหรือขยายงานหรือเป็นเงินทุนหมุนเวียน ทั้งนี้เนื่องจากไม่มีการทำบัญชีอย่างเป็นระบบและขาดหลักทรัพย์ค้ำประกันเงินกู้ ทำให้ต้องพึ่งพาเงินกู้นอกระบบและต้องจ่ายดอกเบี้ยในอัตราที่สูง (การสำรวจภาระหนี้และการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของ SMEs, สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, สืบค้น ณ 20 กรกฎาคม 2559)

นอกจากการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแล้ว ประสิทธิภาพของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นผลมาจากการบริหารจัดการทางการเงินที่ดี (McManon, R., อ้างอิงใน เพ็ญธิดา พงษ์ธานี, 2554) และสะท้อนให้เห็นถึงความสามารถในการดำเนินงานให้บรรลุตามวัตถุประสงค์และแผนกลยุทธ์ของกิจการ โดยประสิทธิภาพของธุรกิจจะสามารถอธิบายผลสำเร็จของการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยวัดจากเป้าหมายด้านการเงินและไม่ใช้การเงิน (Sarapaivanic n., and Ketey, B อ้างอิงใน เพ็ญธิดา พงษ์ธานี, 2554)

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน เป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนและนำไปใช้ในการบริหารจัดการทางการเงินที่ดีในธุรกิจเพื่อให้บรรลุเป้าหมายหรือประสิทธิภาพของธุรกิจ (อนุรักษ์ ทองสุโขวงศ์ และศิริลักษณ์ ศุภชัย, 2553; อุษณีย์ เส็งพานิช ,2558) วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยส่วนใหญ่มีปัญหาการเข้าถึงแหล่งเงินทุน เนื่องจากขาดแคลนสินทรัพย์ที่จะนำมาเป็นหลักฐานในการขอสินเชื่อกับสถาบันทางการเงินต่างๆ ความไม่เพียงพอของข้อมูลการบัญชีที่ใช้เป็นเครื่องมือในการสนับสนุนการตัดสินใจทางการเงินของธุรกิจ และความน่าเชื่อถือของข้อมูลทาง

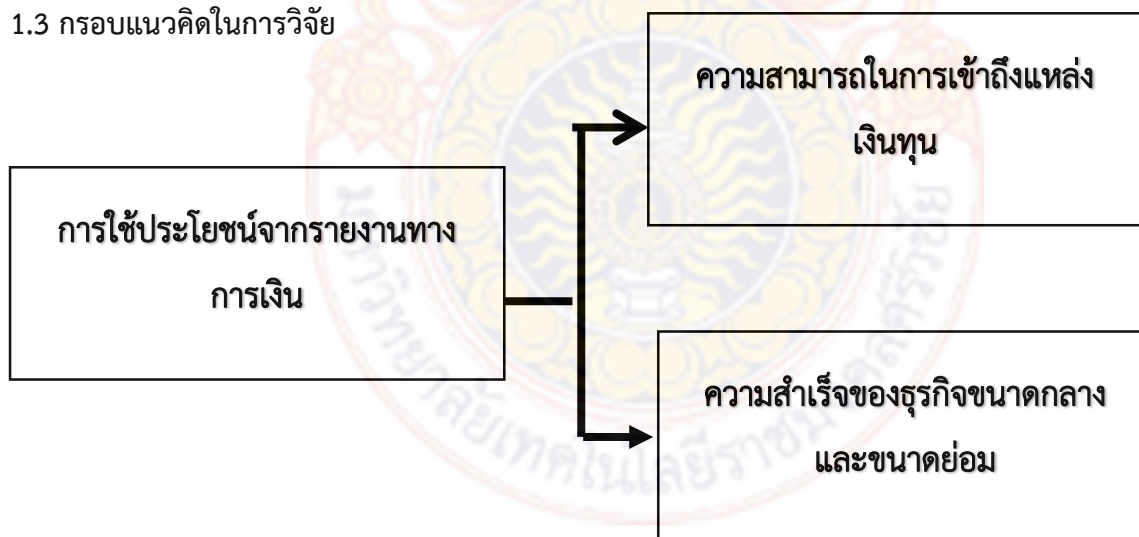
การเงินต่ำ (ธนชัย อำนวยสวัสดิ์, 2552) จากการสำรวจข้อมูลพบว่าผู้บริหารวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมักหลีกเลี่ยงการทำรายงานทางการเงินโดยการให้เหตุผลว่าไม่มีเวลาเพียงพอในการจัดทำรายงานดังกล่าว (McManon อ้างอิงใน เพ็ญธิดา พงษ์ธานี, 2554) ส่งผลให้ผู้บริหารวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่สามารถนำข้อมูลทางการเงินมาใช้เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์กับธุรกิจได้

จากเหตุการณ์ดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับระดับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อความสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนและความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในจังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อผลลัพธ์ที่ได้จะนำไปใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาและส่งเสริมการจัดทำรายงานทางการเงินของ SMEs ให้เป็นประโยชน์ต่อไปในอนาคต ซึ่งจะส่งผลให้ SMEs มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และมีความสำเร็จในการดำเนินงานสามารถเติบโตได้อย่างยั่งยืน

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจ SMEs ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช
2. เพื่อศึกษาระดับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจ SMEs ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อความสำเร็จของธุรกิจ SMEs ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช
4. เพื่อศึกษาระดับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและความสำเร็จของธุรกิจ SMEs ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช

1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.4 สมมติฐานการวิจัย

1. การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
2. การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
3. ลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่แตกต่างกันการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินแตกต่างกัน

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยเข้าใจประโยชน์ของรายงานทางการเงิน
2. ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ง่ายเพื่อความสำเร็จในการดำเนินงานและสร้างความยั่งยืนให้กับธุรกิจ
3. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสนับสนุนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถช่วยเหลือให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมพัฒนาการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินได้อย่างถูกต้องและถูกต้อง

1.6 ขอบเขตการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคล ในจังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวนทั้งสิ้น 56,295 ราย จำแนกเป็นภาคการผลิต จำนวน 7,337 ราย ภาคการค้า จำนวน 29,598 ราย และภาคการบริการ จำนวน 19,360 ราย (ที่มา: สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2557 สืบค้น ณ 15 กรกฎาคม 2559)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคล ในจังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวนทั้งสิ้น 400 ราย โดยการใช้สูตรทาร์โยยามาเน จำแนกเป็นภาคการผลิต จำนวน 52 ราย ภาคการค้า จำนวน 210 ราย และภาคการบริการ จำนวน 138 ราย และใช้วิธีการเลือกตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิตามประเภทธุรกิจ ได้แก่ ประเภทการผลิต การค้า และบริการ

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่ การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน
2. ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่ ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ขอบเขตระยะเวลา

การวิจัยครั้งนี้เริ่มตั้งแต่ 1 ตุลาคม 2561 – 30 กันยายน 2562

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ

1. รายงานทางการเงิน หมายถึง งบแสดงฐานะทางการเงิน งบกำไรขาดทุน งบแสดงการเปลี่ยนแปลง ส่วนของเจ้าของ งบกระแสเงินสด และหมายเหตุประกอบงบการเงิน (สภาวิชาชีพในพระบรมราชูปถัมภ์, 2558)
2. ประโยชน์ของรายงานทางการเงิน หมายถึง เครื่องมือสำหรับผู้บริหารในการจัดสรรทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดให้มีประสิทธิภาพ รวมทั้งรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจขององค์กร ซึ่งเกิดจากการนำข้อมูลจากรายงานทางการเงินมาวิเคราะห์และออกแบบให้ตรงกับความต้องการของธุรกิจซึ่งครอบคลุมประโยชน์จากการ

ใช้รายงานทางการเงินในการวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงินและการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน

3. ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน หมายถึง การเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยพิจารณาจาก 1) ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอก 2) ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกโดยมีต้นทุนต่ำ 3) ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกโดยได้รับอัตราดอกเบี้ยต่ำ 4) ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกโดยมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการต่ำ 5) ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกโดยใช้หลักทรัพย์ค้ำประกันต่ำ และ 6) ขั้นตอนในการขออนุมัติเงินกู้จากสถาบันการเงินมีความรวดเร็ว โดยในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาแหล่งเงินทุนภายนอกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจากสถาบันการเงิน

4. ความสำเร็จของธุรกิจ SMEs หมายถึง ความสามารถในการดำเนินงานให้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งวัดได้จาก 1) ความพึงพอใจต่อความสามารถในการทำกำไร 2) ความพึงพอใจต่อการเติบโตของยอดขาย 3) ความพึงพอใจต่อผลตอบแทนในสินทรัพย์ 4) ความพึงพอใจต่อสภาพคล่องของธุรกิจ 5) ความพึงพอใจกับรูปแบบการดำเนินงานของธุรกิจ 6) ความพึงพอใจต่อความเป็นอิสระในการดำเนินธุรกิจโดยไม่ต้องพึ่งพาการลงทุนจากคนภายนอก และ 7) ความพึงพอใจกับความมั่นคงของธุรกิจ

5. ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หมายถึง วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ครอบคลุมกิจการ 3 กลุ่มใหญ่ ได้แก่ ภาคการผลิต ภาคการค้า และภาคการบริการ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษา การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและความสำเร็จของธุรกิจ SMEs ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

2.1 โครงสร้างและความสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

2.1.1 นิยามของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

2.1.2 ความสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

2.2 การเข้าถึงแหล่งเงินทุนและความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

2.2.1 แหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

2.2.2 ปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

2.2.3 ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

2.2.4 ความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

2.3 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

2.3.1 รายงานทางการเงิน

2.3.2 ประโยชน์ของรายงานทางการเงิน

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 โครงสร้างและความสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

2.1.1 นิยามของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises: SMEs) หมายถึง ธุรกิจที่ครอบคลุมการประกอบกิจการ 3 กลุ่มใหญ่ ได้แก่

1. ธุรกิจการผลิต (Manufacturing Sector) หมายถึง การเปลี่ยนรูปวัตถุดิบให้เป็นผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่ด้วยเครื่องจักรกล หรือเคมีภัณฑ์ โดยไม่คำนึงว่างานนั้นทำโดยเครื่องจักรหรือด้วยมือ ทั้งนี้กิจการผลิตสินค้าในที่นี้รวมถึงการแปรรูปผลิตผลการเกษตรอย่างง่ายที่มีลักษณะเป็นการอุตสาหกรรม การผลิตที่มีลักษณะเป็นวิสาหกิจชุมชน และการผลิตที่เป็นการประกอบอุตสาหกรรมในครัวเรือนด้วย

2. ธุรกิจการค้า (Trading Sector) หมายถึง การให้บริการเกี่ยวกับการค้า โดยที่การค้าส่ง หมายถึง การขายสินค้าใหม่และสินค้าใช้แล้วให้แก่ ผู้ค้าปลีก ผู้ใช้ในงานอุตสาหกรรม งานพาณิชย์กรรม สถาบันผู้ใช้นานาชาติ และรวมทั้งการขายให้แก่ผู้ค้าส่งด้วยตนเอง ส่วนการค้าปลีก หมายถึง การขายโดยไม่มีการเปลี่ยนรูปสินค้าทั้งสินค้าใหม่และสินค้าใช้แล้วให้กับประชาชนทั่วไปเพื่อการบริโภคหรือการใช้ประโยชน์เฉพาะส่วนบุคคลในครัวเรือน การค้าในที่นี้มีความหมายรวมถึง การเป็นนายหน้าหรือตัวแทนการซื้อขาย สถาบันบริการน้ำมัน และสหกรณ์ผู้บริโภค

3. ธุรกิจบริการ (Service Sector) หมายความว่าครอบคลุมถึง การศึกษา การสุขภาพ การบันเทิง การขนส่ง การก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ การโรงแรมและที่พัก การภัตตาคาร การขายอาหาร การขายเครื่องดื่มของภัตตาคารและร้านอาหาร การให้บริการเช่าสิ่งบันเทิงและการพักผ่อนหย่อนใจ การให้บริการส่วนบุคคล บริการในครัวเรือน บริการที่ให้กับธุรกิจ การซ่อมแซมทุกชนิด และการท่องเที่ยวและธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว (ที่มา: สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม)

หลักเกณฑ์ในการกำหนดขนาดของ SMEs ใช้เกณฑ์ของการกำหนดจากจำนวนการจ้างงานหรือจากมูลค่าสินทรัพย์ถาวรไม่รวมที่ดินของ SMEs ตามกฎกระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2545 อาศัยอำนาจพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2543 ตามที่ปรากฏในตารางที่ 1.1

ตารางที่ 2-1 เกณฑ์การกำหนดขนาดของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ประเภทกิจการ	ธุรกิจขนาดย่อม		ธุรกิจขนาดกลาง	
	จำนวนการจ้างงาน	มูลค่าสินทรัพย์ถาวร	จำนวนการจ้างงาน	มูลค่าสินทรัพย์ถาวร
1. กิจการการผลิตสินค้า	ไม่เกิน 50 คน	ไม่เกิน 50 ล้านบาท	เกินกว่า 50 คน แต่ไม่เกิน 200 คน	เกินกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 200 ล้านบาท
2. กิจการให้บริการ	ไม่เกิน 50 คน	ไม่เกิน 50 ล้านบาท	เกินกว่า 50 คน แต่ไม่เกิน 200 คน	เกินกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 200 ล้านบาท
3. กิจการค้าส่ง	ไม่เกิน 25 คน	ไม่เกิน 50 ล้านบาท	เกินกว่า 25 คน แต่ไม่เกิน 50 คน	เกินกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 100 ล้านบาท
4. กิจการค้าปลีก	ไม่เกิน 15 คน	ไม่เกิน 30 ล้านบาท	เกินกว่า 15 คน แต่ไม่เกิน 30 คน	เกินกว่า 30 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 60 ล้านบาท

หมายเหตุ: ในกรณีที่จำนวนการจ้างงานของกิจการใดเข้าลักษณะของวิสาหกิจขนาดย่อม แต่มูลค่าของสินทรัพย์ถาวรเข้าลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางหรือมีจำนวนการจ้างงานเข้าลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลาง แต่มูลค่าของสินทรัพย์ถาวรเข้าลักษณะของวิสาหกิจขนาดย่อม ให้ถือจำนวนการจ้างงานหรือมูลค่าสินทรัพย์ถาวรที่น้อยกว่าเป็นเกณฑ์การพิจารณา

ที่มา: กรมสรรพากร

2.1.2 รูปแบบของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

การประกอบธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม อาจจะทำตั้งแต่คนเดียวขึ้นไปหรือห้มีหุ้นส่วนร่วมกันหลายคนมักจัดตั้งเป็นรูปแบบของนิติบุคคล โดยมีรูปแบบธุรกิจที่แตกต่างกัน ตามที่ปรากฏในตารางที่ 2-2

ตารางที่ 2-2 รูปแบบธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ลำดับที่	รูปแบบ	ลักษณะ
1	บุคคลธรรมดา	บุคคลทั่วไปที่มีชีวิตอยู่ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (มาตรา 15)
2	คณะบุคคลที่มีใช้นิติบุคคล	บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ตกลงเข้ากันเพื่อทำกิจการร่วมกัน โดยไม่มีวัตถุประสงค์แบ่งปันกำไรที่ได้จากกิจการที่ทำ (หน่วยภาษีตามมาตรา 56 แห่งประมวลรัษฎากร)
3	ห้างหุ้นส่วนสามัญที่มีใช้นิติบุคคล	บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ตกลงเข้ากันเพื่อทำกิจการร่วมกัน โดยมีวัตถุประสงค์แบ่งปันกำไรที่ได้จากกิจการที่ทำ (หน่วยภาษีตามมาตรา 56 แห่งประมวลรัษฎากร)
4	ห้างหุ้นส่วนสามัญที่จดทะเบียนนิติบุคคล	บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป มาลงทุนและเป็นเจ้าของกิจการร่วมกัน โดยหุ้นส่วนทุกคนไม่จำกัดความรับผิดและต้องจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
5	ห้างหุ้นส่วนจำกัด	บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป มาลงทุนและเป็นเจ้าของกิจการร่วมกัน โดยหุ้นส่วนมีทั้งจำกัดความรับผิดและไม่จำกัดความรับผิดและต้องจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
6	บริษัทจำกัด	บุคคลตั้งแต่ 7 คนขึ้นไป มาลงทุนและเป็นเจ้าของกิจการ ผู้ถือหุ้นรับผิดในหนี้ต่าง ๆ ไม่เกินจำนวนเงินที่ผู้ถือหุ้นแต่ละคนลงทุนและต้องจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
7	บริษัทมหาชนจำกัด	บริษัทประเภทซึ่งตั้งขึ้นตามความประสงค์ที่จะเสนอขายหุ้นต่อประชาชน ให้ผู้ถือหุ้นมีความรับผิดจำกัดไม่เกินจำนวนเงินค่าหุ้นที่ต้องชำระ และบริษัทดังกล่าวได้ระบุมูลค่าของหุ้นในหนังสือบริคณห์สนธิ (มาตรา 15 พ.ร.บ. บริษัทมหาชนจำกัด)
8	กิจการร่วมค้า	กิจการที่ดำเนินการกันเป็นทางการค้าหรือหากำไรระหว่างบริษัทกับบริษัท บริษัทกับห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลกับห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล หรือระหว่างบริษัทและ/หรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลกับบุคคลธรรมดา คณะบุคคลที่มีใช้นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วนสามัญหรือนิติบุคคลอื่น เป็นนิติบุคคลตามมาตรา 39)
9	นิติบุคคลตามกฎหมายต่างประเทศ	บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายต่างประเทศ

10	กิจการที่ดำเนินการค้าหรือหากำไร โดยรัฐบาลต่างประเทศหรือองค์กรของรัฐบาลต่างประเทศ	เป็นกิจการของรัฐบาลต่างประเทศหรือองค์กรของรัฐบาลต่างประเทศ มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้นิติบุคคลตามประมวลรัษฎากร เป็นนิติบุคคลตามประมวลรัษฎากร (มาตรา 39)
11	มูลนิธิหรือสมาคม	เป็นนิติบุคคลตามประมวลรัษฎากรและมีหน้าที่เสียภาษีเงินได้นิติบุคคล แต่จะได้รับการยกเว้นเงินได้นิติบุคคลถ้าเป็นมูลนิธิหรือสมาคมที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังประกาศให้เป็นองค์กรสาธารณกุศล

ที่มา: กรมสรรพากร

2.1.3 ความสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อระบบเศรษฐกิจไทย

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นหน่วยเศรษฐกิจที่มีความสำคัญซึ่งจากรายงานสถานการณ์วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในปี 2560 ของสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่าธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีจำนวน 3,046,793 ราย คิดเป็นร้อยละ 99.78 ของธุรกิจทั้งหมด ซึ่งนับว่าเป็นจำนวนที่มีบทบาทสำคัญในการเป็นรากฐานในการพัฒนาเศรษฐกิจที่ยั่งยืน เป็นกลไกหลักในการฟื้นฟูและเสริมสร้างความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ รวมทั้งเป็นกลไกในการแก้ปัญหาความยากจน ข้อมูลที่ยืนยันถึงบทบาททางเศรษฐกิจไทยที่สำคัญได้แก่ การก่อให้เกิดการจ้างงานคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 82.22 ของการจ้างงานรวมของประเทศ บทบาทในการสร้างมูลค่าเพิ่มเฉลี่ยประมาณร้อยละ 46.41 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ และมีมูลค่าการส่งออกโดยตรงคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 28.90 ของมูลค่าการส่งออกรวม แสดงให้เห็นได้ตามตารางที่ 2-3

ตารางที่ 2-3 โครงสร้างและความสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไทยในปี 2560

ขนาดของวิสาหกิจชุมชน	จำนวนวิสาหกิจชุมชน		การจ้างงาน		GDP		มูลค่าที่ส่งออก	
	ราย	%	คน	%	บาท	%	บาท	%
วิสาหกิจขนาดใหญ่ (LE) + อื่น ๆ	6,680	0.22	2,629,525	17.78	7,563,880	53.59	5,692,303.87	71.10
วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	3,046,793	99.78	12,155,647	82.22	6,551,718	46.41	2,313,961.31	28.90
รวม	3,053,473	100.00	14,785,172	100.00	14,115,598	100.00	8,006,265.18	100.00

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ประมวลภาพโดย: สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ในประสบการณ์ของหลายๆ ประเทศที่มีการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างมั่นคงได้ให้ความสำคัญต่อการสนับสนุน และวางแนวทางพัฒนา SMEs ให้แข็งแกร่งอย่างต่อเนื่อง เพราะทราบถึงความสำคัญของ SMEs ในการที่เป็นแหล่งรองรับแรงงานจำนวนมาก เป็นแหล่งสร้างมูลค่าเพิ่มของทรัพยากรให้กับระบบเศรษฐกิจ และมีการปรับตัวต่อการผันผวนทางเศรษฐกิจได้ดีกว่าธุรกิจขนาดใหญ่ ดังนั้นในการพัฒนา SMEs ของไทยให้แข็งแกร่งจึงต้องอาศัยการสนับสนุนจากภาครัฐเป็นอย่างมากทั้งการสร้างทรัพยากรบุคคลที่มีวิสัยทัศน์ ทักษะคนดี และความคล่องตัวที่พร้อมจะรับการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วอันเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนา

ปัจจุบันมีกลไกภาครัฐและเอกชนหลายๆ แห่งที่เอื้อประโยชน์ให้ โดยเฉพาะธนาคารพัฒนาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย (SME BANK) และบริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (บสย.) เป็นหน่วยงานสนับสนุนทั้งในการกู้ยืมและค้ำประกัน ในด้านการอบรมพัฒนาความรู้ มีศูนย์ให้คำปรึกษาทางการเงินสำหรับ SMEs และประชาชน (ศงป.) และหน่วยงานอีกหลายแห่งที่บริการให้ข้อมูลความรู้ อย่างไรก็ตาม การที่มีหน่วยงานสนับสนุนที่หลากหลายและแยกต่างหากจากกันในลักษณะนี้ อาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ผู้ประกอบการที่เริ่มต้นธุรกิจใหม่หรือแม้แต่ดำเนินธุรกิจอย่างต่อเนื่องก็ตาม เข้าใจได้ว่าการขอรับการสนับสนุนเป็นเรื่องซับซ้อนและมีเงื่อนไขที่ค่อนข้างมากในทางปฏิบัติ แต่ทั้งนี้ปัญหาและข้อจำกัดดังกล่าวที่เกิดขึ้นเชื่อว่าไม่เป็นที่ตระหนักของฝ่ายต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ด้วยเหตุนี้ในช่วงที่ผ่านมา SMEs จึงได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐในหลากหลายรูปแบบ โดยมีเป้าหมายที่จะผลักดันให้กิจการโดยส่วนใหญ่ทั้งที่ดำเนินงานอยู่ และที่กำลังเกิดขึ้นใหม่สามารถยืนหยัดและเติบโตในระบอบธุรกิจได้ในที่สุด (ที่มา : http://www.sanpakornsarn.com/page_article_detail.php?aID=455 ณ วันที่ 3 กรกฎาคม 2559)

สำหรับบทบาทของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช ก็มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจในประเทศไทยเช่นเดียวกันและถือว่าเป็นรากฐานทางเศรษฐกิจที่เข้มแข็ง โดยในปี 2559 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราชจำนวน 56,295 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.87 ของจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศ โดยก่อให้เกิดการจ้างงาน 139,908 คน คิดเป็นร้อยละ 1.19 จากจำนวนการจ้างงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศ ซึ่งในจำนวนดังกล่าวเป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลประมาณ 4,196 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.45 ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช โดยจำแนกเป็นภาคการผลิตจำนวน 7,337 ราย ภาคการค้าจำนวน 29,598 ราย และภาคการบริการจำนวน 19,360 ราย (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2559)

2.2 การเข้าถึงแหล่งเงินทุนและความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

การเข้าถึงแหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีผลต่อมูลค่าเพิ่มทางการตลาด และการเพิ่มโอกาสในการลงทุนในโครงการใหม่ๆ ซึ่งทำให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ได้รับผลตอบแทนเพิ่มขึ้นจากการลงทุน การดำเนินงาน และนำไปสู่ประสิทธิผลของธุรกิจ แต่อุปสรรคที่สำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม คือการไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้หรือเข้าได้ยาก

2.2.1 แหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

แหล่งเงินทุนเป็นเรื่องที่สำคัญมากสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เนื่องจากธุรกิจจำเป็นต้องนำเงินทุนมาใช้หมุนเวียน และขยายกิจการ หรือแก้ปัญหาในการดำเนินงาน โดยหากพิจารณาจากแหล่งที่มาของเงินทุน จะสามารถแบ่งลักษณะของเงินทุนได้ 2 ลักษณะ คือ 1) แหล่งเงินทุนภายในกิจการ ซึ่งหมายถึง เงินทุนของเจ้าของ หรือเงินทุนภายในของครอบครัว และ 2) แหล่งเงินทุนภายนอกกิจการ ซึ่งหมายถึง จากการกู้ยืมสถาบันการเงิน กู้ยืมญาติพี่น้อง กู้ยืมนอกระบบ เป็นต้น ซึ่งแหล่งเงินทุนหลักๆ ของธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประกอบด้วย แหล่งเงินทุนจากส่วนของเจ้าของ และแหล่งเงินทุนจากการก่อหนี้

แหล่งเงินทุนจากส่วนของผู้ถือหุ้น : เงินทุนจากส่วนของผู้ถือหุ้น จะมาจากเงินออมส่วนตัว หุ้นส่วน หรือ โดยการขายหุ้นของบริษัทจำกัด แหล่งเงินทุนเพื่อใช้เริ่มต้นธุรกิจซึ่งเป็นแหล่งที่ดีที่สุดและนิยมใช้กันมากที่สุดคือ เงินออมของผู้ถือหุ้น เจ้าของหน้าที่ที่ทำงานเกี่ยวกับธุรกิจขนาดย่อมมีส่วนแนะนำว่าผู้ประกอบการของธุรกิจขนาดย่อม ควรจะจัดหาเงินทุนเริ่มแรกอย่างน้อยที่สุด 50 เปอร์เซ็นต์ เงินทุนส่วนที่เหลือผู้ประกอบการอาจจำเป็นต้องใช้การ กู้ยืมเงินที่ต้องมีการชำระคืนพร้อมทั้งดอกเบี้ย หรือใช้วิธีหาผู้ร่วมทุนเข้ามาเป็นหุ้นส่วน หรือการขายหุ้นของบริษัท จำกัด หรือการเพิ่มทุนเพื่อให้กิจการมีเงินทุนเพียงพอในการดำเนินกิจการ

แหล่งเงินทุนจากการก่อหนี้ : แหล่งเงินทุนจากการก่อหนี้ของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม คือธนาคาร พาณิชย ผู้จำหน่ายสินค้า ผู้ผลิตและผู้จำหน่ายอุปกรณ์ บริษัทการเงิน บริษัทประกันภัย และนักลงทุนเอกชน

1. ธนาคารพาณิชย์ เป็นแหล่งเงินกู้ระยะสั้นแหล่งหนึ่งที่ทำให้กู้ยืมเงินทุนระยะสั้นมากกว่าสถาบันการเงิน ประเภทอื่นๆ ทุกประเภท ธนาคารพาณิชย์มักจะไม่ให้ธุรกิจกู้ยืมเงินเพื่อนำไปใช้ในการซื้อทรัพย์สินถาวรที่มีอายุ การใช้งานเป็นเวลานาน เช่น อาคารและที่ดิน แต่ธนาคารมักจะให้ธุรกิจกู้ยืมเงินเพื่อนำไปซื้ออุปกรณ์และสินค้า คงเหลือ และธนาคารพาณิชย์ยังช่วยเหลือธุรกิจในการจัดหาเงินทุนโดยใช้บัญชีลูกหนี้

2. ผู้จำหน่ายสินค้า เป็นแหล่งสินเชื่อระยะสั้นที่สำคัญแหล่งหนึ่งของธุรกิจขนาดย่อม ผู้ที่จำหน่ายสินค้า ให้กับธุรกิจมักจะทำให้ความช่วยเหลือทางการเงิน เมื่อมีการซื้อสินค้าในระยะเวลาสั้นๆ

3. ผู้ผลิตและผู้จำหน่ายอุปกรณ์ จะให้ความช่วยเหลือทางการเงินเมื่อธุรกิจต้องการซื้ออุปกรณ์ต่างๆ เพื่อจูงใจให้ธุรกิจซื้ออุปกรณ์ของตน เงินกู้ประเภทนี้จะอยู่ในรูปของสัญญาการขายผ่อนชำระ

4. โรงงานอุตสาหกรรม คือ สถาบันการเงินที่ช่วยธุรกิจจัดหาเงินโดยการบัญชีลูกหนี้ค้าประกัน หรือ โรงงานอุตสาหกรรมอาจซื้อหรือคิดลดบัญชีลูกหนี้ของธุรกิจ โดยมีเงื่อนไขเช่นเดียวกับธนาคาร คือกิจการจะ รับผิดชอบบัญชีลูกหนี้ที่เรียกเก็บไม่ได้ ในขณะที่เดียวกันโรงงานอุตสาหกรรมที่รับซื้อบัญชีลูกหนี้ก็จะวิเคราะห์ ความสามารถในการเรียกเก็บเงินของกิจการด้วย

5. บริษัทการเงิน จะซื้อสัญญาการขายผ่อนชำระจากธุรกิจ เมื่อลูกค้าเซ็นสัญญาการขายผ่อนชำระกับ ธุรกิจ ธุรกิจจะขายสัญญานี้ให้แก่บริษัทการเงินและรับเงินเต็มค่าของสัญญาบริษัทการเงินจะทำสัญญากับ ผู้ประกอบการ โดยมีเป้าหมายและการขายสัญญาผ่อนชำระกับบริษัทการเงินว่าควรจะมียอดเงินจำนวนเท่าไร ต่อปีหรือต่องวด ซึ่งเป็นวิธีนิยมใช้กันมากในการขายรถยนต์และเครื่องใช้ขนาดใหญ่ บริษัทการเงินจะให้ความ ช่วยเหลือทางการเงินแก่ผู้ขายรถยนต์ เพื่อนำเงินไปซื้อรถยนต์มาเก็บไว้ เมื่อกิจการขายรถยนต์ไปแล้ว บริษัท การเงินจะเรียกเก็บเงินผ่อนชำระพร้อมดอกเบี้ยจากผู้ซื้อโดยตรง

6. บริษัทประกันภัย จะให้เงินกู้ระยะยาวแก่ธุรกิจขนาดย่อม เพื่อนำไปซื้อทรัพย์สินถาวรบริษัทประกันภัย จะเก็บค่าเบี้ยประกันตามกรมธรรม์ประกันภัยและนำเงินที่เก็บได้ไปลงทุนในหุ้นพันธบัตร และให้ธุรกิจกู้ยืม บริษัท ประกันภัยถูกควบคุมโดยหน่วยงานของรัฐบาลและประเภทของเงินกู้ที่จะให้ธุรกิจกู้ยืมได้ จะถูกควบคุมให้อยู่ ภายในขอบเขตเพื่อปกป้องผลประโยชน์ผู้ถือกรมธรรม์บริษัทประกันภัยมักจะให้เงินกู้กับธุรกิจขนาดย่อมที่มี หลักประกันเป็นมูลค่าสูงเพื่อเป็นการประกันการชำระคืนเงินกู้

7. นักลงทุนเอกชน เงินออกของประชาชนเป็นแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดย่อม ธุรกิจจะกู้ยืมเงินที่มี ระยะเวลาชำระคืนระหว่าง 1- 5 ปี นักลงทุนเอกชนมักจะเป็นบุคคลที่เต็มใจเสี่ยงนำเงินไปลงทุนในธุรกิจเพื่อให้ ได้ รั บ ดอก เบี้ย ใน อัตร า ที่ สูง กว่า อัตร า ดอก เบี้ย ของ เงิน ออก และ พัน ธ บั ตร

(http://53010914460g12.blogspot.com/2012/06/sme_21.html)

2.2.2 ปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นรากฐานสำคัญของการเติบโตทางเศรษฐกิจ แต่อย่างไรก็ตาม การดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมก็พบกับปัญหาและอุปสรรคเช่นเดียวกับประเภทธุรกิจอื่น (จิรพรรณ โอฬารธราเศรษฐ์, 2551) กล่าวว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมยังต้องการความช่วยเหลือในหลายๆ ด้าน โดยเฉพาะในด้านการเงิน ซึ่งจากการศึกษาและวิจัยในต่างประเทศ พบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมองว่าปัญหาต่างๆ ที่กิจการประสบส่วนใหญ่เกิดจากปัจจัยภายนอก เช่น ปัญหาทางการเงิน การตลาด ภาษี แรงงาน และนโยบายของรัฐมากกว่าปัจจัยภายใน (Bannock, G อังใน เพ็ญธิดา พงษ์ธานี, 2554)

สำหรับการศึกษาและวิจัยปัญหาด้านการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทย ในปี 2551 โดยสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมพบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรายเดิมส่วนมากมีปัญหาด้านการเงิน ด้านหนึ่งมาจากผู้ประกอบการเอง คือ ขาดหลักทรัพย์ในการค้ำประกันสินเชื่อ ขาดเงินทุนในการเริ่มกิจการใหม่และขยายธุรกิจ ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากการขาดการบริหารจัดการที่ดี ขาดการจัดทำระบบบัญชีที่ดี ทำให้สถาบันการเงินต่างๆ ขาดความเชื่อถือและมีความเสี่ยงในการปล่อยสินเชื่อ เป็นเหตุให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต้องพึ่งพาเงินกู้ยืมจากระบบ

ปัญหาทางการเงินที่เกิดขึ้นกับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ไม่ว่าจะเป็นผู้ประกอบการรายเดิมหรือรายใหม่ สะท้อนให้เห็นว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีข้อจำกัดในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และเป็นจุดอ่อนของธุรกิจ โดยมีปัจจัยที่เป็นข้อจำกัดในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ดังนี้

1. วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีต้นทุนในการขอสินเชื่อจากธนาคารพาณิชย์และสถาบันการเงินสูงกว่าธุรกิจขนาดใหญ่
2. วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมขาดการจัดทำระบบบัญชีที่ดี ทำให้ขาดหลักฐานและไม่มีค้ำประกันสินเชื่อในการขอสินเชื่อจากสถาบันการเงิน
3. ธนาคารพาณิชย์และสถาบันการเงินมีนโยบายการให้สินเชื่อที่เข้มงวดมากขึ้นทั้งในเรื่องปริมาณสินเชื่อและคุณสมบัติของผู้กู้ ทำให้เป็นอุปสรรคในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
4. อัตราดอกเบี้ยในการกู้ยืมสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมค่อนข้างสูง เนื่องจากธนาคารพาณิชย์และสถาบันการเงินมองว่าการอนุมัติสินเชื่อให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีความเสี่ยงสูง บางอาจประสบปัญหาหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ทำให้ผู้ประกอบการไม่มีความสามารถในการชำระหนี้คืนธนาคารได้
5. ปัญหาในการติดต่อกับสถาบันทางการเงิน โดยเฉพาะผู้ประกอบการที่เป็นรายใหม่ หรือผู้ประกอบการที่ไม่เคยทำเรื่องขอเงินทุนกับสถาบันทางการเงินมักจะขาดความรู้ความเข้าใจ จึงไม่สามารถสื่อสารและบรรลุข้อตกลงกับสถาบันทางการเงินได้
6. ปัญหาในการจัดเตรียมข้อมูล ซึ่งส่วนมากผู้ประกอบการ SMEs เป็นการบริหารแบบครอบครัว ดังนั้นเอกสารต่าง ๆ จึงมีการเก็บรวบรวมอย่างไม่เป็นระเบียบ และไม่มีมาตรฐานในการจัดเตรียมข้อมูลต่าง ๆ ที่สถาบันทางการเงินต้องการ เช่น ประวัติความเป็นมาของกิจการ ข้อมูลทางการเงินที่จำเป็น เช่น งบการเงิน และเอกสารรายการทางภาษีต่าง ๆ ฯลฯ

7. วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมส่วนมากจะขาดหลักทรัพย์เพื่อนำมาเป็นหลักประกันในการยื่นเรื่องเพื่อขอวงเงินสินเชื่อกับสถาบันทางการเงิน จึงไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้

8. อัตราส่วนทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีอัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้นค่อนข้างสูง จึงไม่สามารถผ่านการอนุมัติจากสถาบันทางการเงิน (นันทวัฒน์ พระเลิศกชกร, วาทิต อินทุลักษณ์ และชาคริต ศรีสกุณ, 2561)

ข้อเสนอแนะของผู้ประกอบการเพื่อให้กิจการสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้เพิ่มมากขึ้น

1. ควรมีการกำหนดอัตราดอกเบี้ยพิเศษสำหรับผู้ประกอบการ เพื่อช่วยให้กิจการมีต้นทุนด้านการเงินที่ลดลง เป็นการเพิ่มขีดความสามารถทางการแข่งขันของกิจการอีกทางหนึ่ง

2. ลดขั้นตอนในการขอกู้ที่ยุ่งยากลง รวมถึงลดระยะเวลาในการพิจารณาสินเชื่อลงเพื่อเป็นการสร้างความคล่องตัวทางการเงินให้กับกิจการ

3. ลดปริมาณหลักทรัพย์ในการค้ำประกันลง เพื่อให้กิจการสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนในระบบได้เพิ่มมากขึ้น

4. ต้องการให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสถาบันการเงินมีการกำหนดอัตราดอกเบี้ยพิเศษแก่ผู้ประกอบการ รวมถึงมีระยะเวลาในการผ่อนชำระที่ยาวขึ้น เพื่อเป็นการเพิ่มสภาพคล่องทางการเงินให้แก่กิจการ

5. ต้องการให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสถาบันการเงินลดเงื่อนไขในด้านของหลักทรัพย์ในการค้ำประกันการกู้ยืมลง เพื่อให้กิจการขนาดเล็กสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้เพิ่มขึ้น (สถาบันวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมอุตสาหกรรมการผลิต; การสำรวจภาวะหนี้และการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของ SMEs, สืบค้น 1 สิงหาคม 2559)

2.2.3 ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ส่วนใหญ่ยังไม่มีการบริหารจัดการทางการเงินและระบบบัญชีที่ดี ซึ่งส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของสถาบันการเงินในการอนุมัติสินเชื่อหรือถ้าสถาบันการเงินยอมอนุมัติสินเชื่อให้ก็จะคิดค่าใช้จ่ายและดอกเบี้ยในอัตราที่สูงกว่าปกติ สะท้อนให้เห็นว่าในปัจจุบันวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมส่วนใหญ่ยังไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกโดยเฉพาะแหล่งเงินทุนจากสถาบันการเงิน ซึ่งสอดคล้องกับนันทวัฒน์ พระเลิศกชกร, วาทิต อินทุลักษณ์ และชาคริต ศรีสกุณ (2561) ซึ่งกล่าวไว้ว่าความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนสามารถพิจารณาได้จาก 1) ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอก 2) ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกโดยมีต้นทุนต่ำ 3) ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกโดยได้รับอัตราดอกเบี้ยต่ำ 4) ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกโดยมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการต่ำ 5) ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกโดยใช้หลักทรัพย์ในการค้ำประกันต่ำ และ 6) ขั้นตอนในการขออนุมัติเงินกู้จากสถาบันการเงินมีความรวดเร็ว

2.2.4 ความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ในสถานการณ์ปัจจุบันที่มีการแข่งขันทางธุรกิจค่อนข้างสูง ประสิทธิภาพของธุรกิจถูกใช้เป็นเครื่องมือในการวัดความสำเร็จของธุรกิจ แนวคิดและทฤษฎีที่สะท้อนถึงความสำคัญของประสิทธิภาพของธุรกิจมีดังนี้

Steers, R.M., 1980 (อ้างในเพ็ญธิดา พงษ์ธานี, 2554) กล่าวว่า ผลการปฏิบัติงานขององค์กรจะมี ประสิทธิภาพหรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัย 4 กลุ่ม คือ 1) ปัจจัยลักษณะองค์กร (Organizational Characteristics) ซึ่ง ประกอบด้วย โครงสร้างและเทคโนโลยี 2) ปัจจัยด้านลักษณะสภาพแวดล้อม (Environmental Characteristics) ประกอบด้วย สภาพแวดล้อมภายนอก และสภาพแวดล้อมภายใน ซึ่งหมายถึง บรรยากาศองค์กร 3) ปัจจัยลักษณะ ของพนักงาน (Employee Characteristics) ประกอบด้วย การปฏิบัติงานและความผูกพันต่อองค์กร และ 4) ปัจจัย ด้านนโยบายและการปฏิบัติ (Managerial policies and Practices) ซึ่งประกอบด้วย การมีเป้าหมายที่ชัดเจน การ จัดหาและการใช้ทรัพยากร การสร้างสภาพแวดล้อมการทำงาน กระบวนการสื่อสาร ภาวะผู้นำและการตัดสินใจ การปรับตัวขององค์กรและนวัตกรรม

Etzioni, A., 1964 (อ้างในเพ็ญธิดา พงษ์ธานี, 2554) กล่าวว่า ประสิทธิภาพขององค์กร กำหนดจากระดับ ความมากน้อยในการบรรลุเป้าหมาย หรือการทำเป้าหมายให้เป็นจริงขององค์กร และยังได้กล่าวถึงการวิเคราะห์ ประสิทธิภาพขององค์กรใน 2 รูปแบบ คือ 1) ตัวแบบเป้าหมาย (goal model) คือ การประเมินประสิทธิภาพของ องค์กรโดยใช้เป้าหมายขององค์กรเป็นเครื่องวัดผลการดำเนินงาน และ 2) ตัวแบบเชิงระบบ (system model) ซึ่งวัด ประสิทธิภาพขององค์กรจากความสามารถในการจัดสรรทรัพยากรไปยังส่วนต่างๆ ขององค์กรเพื่อสนองตอบความ ต้องการให้เกิดประโยชน์สูงสุด

จากคำจำกัดความของประสิทธิภาพ (Performance) ดังกล่าวข้างต้น สะท้อนให้เห็นว่าประสิทธิภาพของ ธุรกิจขึ้นอยู่กับความสามารถในการดำเนินงานของธุรกิจให้บรรลุวัตถุประสงค์และแผนกลยุทธ์ของธุรกิจในด้าน ต่างๆ เช่น อัตราการเติบโตของธุรกิจ การทำกำไรของธุรกิจ ผลตอบแทนของธุรกิจ เป็นต้น

2.3 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

2.3.1 รายงานทางการเงิน (Financial Report)

เป็นรายงานที่แสดงข้อมูลอันเป็นผลจากการประกอบธุรกิจของกิจการ ซึ่งประกอบด้วยงบการเงิน (Financial Statement) ดังต่อไปนี้ 1) งบแสดงฐานะทางการเงิน 2) งบกำไรขาดทุน 3) งบแสดงการเปลี่ยนแปลง ส่วนของเจ้าของ 4) งบกระแสเงินสด และ 5) หมายเหตุประกอบงบการเงิน นอกจากนี้ยังมีอาจมีข้อย่อยเฉพาะเรื่อง ใดเรื่องหนึ่ง และคำอธิบายอื่นๆ ที่จำเป็น ซึ่งระบุไว้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของรายงานทางการเงิน โดยสามารถอธิบาย ขอบเขตของรายงานทางการเงินตามที่ระบุไว้ในมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 1 (ปรับปรุง พ.ศ. 2558) (สภาวิชาชีพ บัญชีในประเทศไทย, 2558) ได้ดังนี้คือ

งบแสดงฐานะการเงิน (Statement of Position) แสดงถึงฐานะทางการเงินของกิจการ ณ วัน ใดวันหนึ่ง โดยงบแสดงฐานะการเงินจะให้รายละเอียดเกี่ยวกับสินทรัพย์ หนี้สิน และส่วนของผู้ถือหุ้นของกิจการ ซึ่งจะ ทำให้ผู้ใช้รายงานทางการเงินสามารถทราบถึงโครงสร้างทางการเงินของกิจการ และสามารถประเมินถึงสภาพ คล่องหรือความเสี่ยงของกิจการได้ รวมไปถึงการประเมินความสามารถในการชำระหนี้ และการประเมิน ประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจ

งบกำไรขาดทุน (Income Statement) แสดงข้อมูลเกี่ยวกับผลการดำเนินงานของกิจการ สำหรับรอบระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง ซึ่งข้อมูลในงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จประกอบด้วยรายได้และค่าใช้จ่าย หากใน

รอบระยะเวลาใดเวลาหนึ่งกิจการมีรายได้ทั้งหมดสูงกว่าค่าใช้จ่ายทั้งหมด กิจการมีกำไรสุทธิ ในทางตรงกันข้าม หากกิจการมีค่าใช้จ่ายสูงกว่ารายได้ในรอบระยะเวลาเดียวกันกิจการจะมีผลขาดทุนสุทธิ ซึ่งข้อมูลในงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จจะช่วยให้ผู้ใช้รายงานทางการเงินสามารถประเมินความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจได้ รวมไปถึงการประเมินประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจ

งบแสดงการเปลี่ยนแปลงในส่วนของผู้ถือหุ้น (Statement of Change in Owner's Equity) แสดงข้อมูลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงในส่วนของผู้ถือหุ้นที่เกิดขึ้นในระหว่างรอบระยะเวลาบัญชี กล่าวคือ ส่วนของผู้ถือหุ้นประกอบด้วย ทุนเรือนหุ้น กำไรสะสม และยอดคงเหลืออย่างอื่นที่เกี่ยวกับส่วนของผู้ถือหุ้น ทุนเรือนหุ้นเป็นจำนวนเงินของหุ้นที่ออกจำหน่าย สำหรับกำไรสะสมเป็นของผู้ถือหุ้นที่เพิ่มขึ้นจากกำไร งบแสดงการเปลี่ยนแปลงในส่วนของผู้ถือหุ้น เป็นบัญชีสรุปการเพิ่มขึ้นและลดลงของยอดคงเหลือในส่วนของผู้ถือหุ้น ซึ่งประกอบด้วยทุนเรือนหุ้น กำไรสะสมจากการดำเนินงานของธุรกิจระหว่างรอบระยะเวลาบัญชี การเพิ่มขึ้นของทุนเรือนหุ้นเกิดจากการออกหุ้นใหม่ของธุรกิจและการเพิ่มขึ้นของกำไรสะสมเป็นผลมาจากกำไรที่เกิดขึ้น ส่วนการลดลงของกำไรสะสมเป็นผลมาจากผลขาดทุน และการประกาศจ่ายเงินปันผลให้กับผู้ถือหุ้น

งบกระแสเงินสด (Statement of Cash Flows) แสดงข้อมูลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดของกิจการสำหรับรอบระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง ซึ่งงบกระแสเงินสดจะทำให้ผู้ใช้งบการเงินทราบว่าเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดที่เพิ่มขึ้นหรือลดลงนั้นเกิดจากสาเหตุอะไร โดยในทางปฏิบัติสามารถจำแนกสาเหตุดังกล่าวตามกิจกรรมของธุรกิจออกเป็น 3 กิจกรรม ได้แก่ 1) กิจกรรมดำเนินงาน ซึ่งเกี่ยวข้องกับการรับสดจากรายได้ และการจ่ายเงินสดสำหรับค่าใช้จ่าย 2) กิจกรรมลงทุน ซึ่งเกี่ยวข้องกับการรับเงินสดจากการขายเงินลงทุนและสินทรัพย์ไม่หมุนเวียน รวมไปถึงการจ่ายเงินสดจากการซื้อเงินลงทุนและสินทรัพย์ไม่หมุนเวียนและ 3) กิจกรรมจัดหาเงิน ซึ่งเกี่ยวข้องกับการรับเงินสดจากการกู้เงิน และการลงทุนของผู้ถือหุ้น รวมไปถึงการจ่ายเงินสดสำหรับการชำระหนี้ (ไม่รวมดอกเบี้ย) และการจ่ายผลตอบแทนคืนแก่ผู้ถือหุ้น

หมายเหตุประกอบงบการเงิน (The Note that Accompany Financial Statements) เป็นข้อมูลที่นำเสนอเพิ่มเติมจากที่แสดงในงบแสดงฐานะการเงิน งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ งบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้น และงบกระแสเงินสด โดยให้ข้อมูลเกี่ยวกับคำอธิบายรายการ รายละเอียดของรายการต่างๆ ที่แสดงในงบการเงิน และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับรายการที่ไม่เข้าเกณฑ์การรับรู้รายการในงบการเงินที่นำเสนอ

2.3.2 ประโยชน์ของรายงานทางการเงิน (Usefulness of financial Report)

รายงานทางการเงินที่ดีต้องให้ข้อมูลถูกต้องครบถ้วนและมีประโยชน์ต่อการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจ เพื่อให้ผู้ใช้ข้อมูลไม่เข้าใจผิด ดังนั้นรายงานทางการเงินจึงควรมีคุณสมบัติดังนี้ 1) แสดงรายการอย่างครบถ้วนเพียงพอ ถูกต้อง เข้าใจง่าย และเชื่อถือได้ 2) ไม่ปกปิดข้อเท็จจริง ถึงแม้ว่าอาจทำให้เกิดความเสียหายต่อกิจการหรือผู้ถือหุ้น 3) สามารถเปรียบเทียบกันได้กับรอบระยะเวลาเดียวกันของปีก่อน หรือกับกิจการอื่นที่ประกอบธุรกิจคล้ายกันในรอบระยะเวลาเดียวกัน และ 4) เผยแพร่ข้อมูลในเวลาที่เหมาะสม ไม่ใช่ข้อมูลที่ล้าสมัยจนไม่สามารถนำมาใช้ตัดสินใจทางธุรกิจได้

ทั้งนี้การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน นอกจากการพิจารณาตัวเลขในงบการเงินแต่ละฉบับแล้ว ธุรกิจก็สามารถที่จะนำข้อมูลที่ปรากฏในงบการเงินมาทำการวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงินเพื่อประเมินสถานะของกิจการและคู่แข่งขั้นทางธุรกิจ สำหรับอัตราส่วนทางการเงินพื้นฐานที่นิยมนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินสถานะของธุรกิจ ประกอบด้วย 1) อัตราส่วนสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจ 2) อัตราส่วนความสามารถในการชำระหนี้ 3) อัตราส่วนประสิทธิภาพการดำเนินงานของธุรกิจ และ 4) ความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจ (นุชจรี พิเชษฐกุล, 2555)

1. อัตราส่วนสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจ (Liquidity Ratio) เป็นอัตราส่วนที่ใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจ หากอัตราส่วนที่วัดได้สูง ก็จะสะท้อนถึงสภาพคล่องทางการเงินที่สูงด้วย โดยปกติเครื่องมือที่ใช้ประเมินสภาพคล่องทางการเงินประกอบด้วย

1.1 อัตราส่วนทุนหมุนเวียน (Current ratio)

เป็นอัตราส่วนที่วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสินทรัพย์หมุนเวียนกับหนี้สินหมุนเวียนเพื่อพิจารณาความสามารถในการจ่ายชำระหนี้ระยะสั้นของกิจการ อัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียนต้องมากกว่า 1 เท่า จึงจะแสดงให้เห็นว่ากิจการมีสภาพคล่อง กล่าวคือมีเงินเพียงพอที่จะจ่ายชำระหนี้ในอีกหนึ่งปีข้างหน้า ซึ่งนักวิเคราะห์โดยทั่วไปพิจารณากิจการที่มีสภาพคล่องดีนั้นควรมีอัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียนไม่น้อยกว่า 2 เท่า การคำนวณสามารถทำได้ดังนี้

$$\text{อัตราส่วนทุนหมุนเวียน} = \frac{\text{สินทรัพย์หมุนเวียน}}{\text{หนี้สินหมุนเวียน}} = \dots \text{ เท่า}$$

1.2 อัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียนเร็ว (Quick ratio)

เป็นอัตราส่วนที่ใช้วัดสภาพคล่องที่แท้จริงของกิจการ โดยจะพิจารณาเฉพาะสินทรัพย์หมุนเวียนที่มีสภาพคล่องที่จะนำมาชำระหนี้ระยะสั้นได้เท่านั้น อาทิ เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสด เงินลงทุนชั่วคราว และลูกหนี้ เป็นต้น โดยนำไปวิเคราะห์ความสัมพันธ์กับหนี้สินหมุนเวียน ถ้าอัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียนมีค่าสูงจะยิ่งแสดงให้เห็นว่ากิจการมีสภาพคล่องที่แท้จริงสูงเช่นกัน ซึ่งอัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียนเร็วควรมีค่ามากกว่า 1 เท่า เพื่อจะแสดงให้เห็นว่ากิจการมีสินทรัพย์คล่องตัวเพียงพอที่จะจ่ายชำระหนี้ระยะสั้นได้ การคำนวณทำได้ดังนี้

$$\text{อัตราส่วนทุนหมุนเวียนอย่างรวดเร็ว} = \frac{\text{สินทรัพย์หมุนเวียน} - \text{สินค้าคงเหลือ}}{\text{หนี้สินหมุนเวียน}} = \dots \text{ เท่า}$$

1.3 อัตราการหมุนเวียนของลูกหนี้การค้า (Accounts receivables turnover ratio)

เป็นการวิเคราะห์สภาพคล่องของลูกหนี้การค้า โดยการคำนวณความถี่ของการเก็บหนี้จากลูกหนี้การค้าว่าในรอบระยะเวลา 1 ปีกิจการสามารถเปลี่ยนลูกหนี้ให้เป็นเงินสดได้กี่ครั้ง ซึ่งหากกิจการมีจำนวนครั้งการหมุนเวียนของลูกหนี้การค้าสูงแสดงว่ากิจการมีสภาพคล่องของลูกหนี้สูงเช่นกัน อัตราการหมุนเวียนของลูกหนี้การค้าสามารถคำนวณได้ดังนี้

$$\text{อัตราการหมุนเวียนของลูกหนี้การค้า} = \frac{\text{ยอดขายสุทธิ}}{\text{ลูกหนี้การค้าถัวเฉลี่ย}} = \dots \text{ ครั้ง}$$

2. อัตราส่วนความสามารถในการชำระหนี้ (Leverage Ratio)

กลุ่มของอัตราส่วนที่ใช้สำหรับการวิเคราะห์ความไม่แน่นอนที่ส่งผลกระทบต่อทำให้รายได้ที่กิจการจะนำมาใช้จ่ายในการดำเนินงานและนำไปชำระผูกพันหรือจ่ายผลตอบแทนแก่ผู้ถือหุ้นมีความผันผวน ซึ่งทำให้นักลงทุนต้องรับภาวะความเสี่ยงของกิจการที่สูงขึ้น ซึ่งสามารถคำนวณได้ด้วยวิธีดังต่อไปนี้

2.1 อัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์ (Liability to asset ratio)

เป็นการวิเคราะห์สัดส่วนของเงินทุนในสินทรัพย์ของกิจการที่ใช้แหล่งเงินทุนในรูปของหนี้สินทั้งหมด โดยสามารถใช้สูตรการคำนวณได้

$$\text{อัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์} = \frac{\text{หนี้สินรวม}}{\text{สินทรัพย์รวม}} \times 100 = \dots\%$$

2.2 อัตราหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (Debt to equity ratio) เป็นอัตราส่วนที่ใช้วัดความเสี่ยงเกี่ยวกับโครงสร้างทางการเงินของกิจการโดยวิเคราะห์จากความสัมพันธ์ระหว่างหนี้สินกับส่วนของผู้ถือหุ้น ซึ่งอัตราส่วนที่ผู้ให้กู้หรือเจ้าหนี้มักใช้สำหรับการวิเคราะห์เพื่อเป็นสัญญาณเตือนว่ากิจการมีหนี้สินล้นพ้นตัวหรือไม่โดยดูจากเงินทุนที่ใช้ในการดำเนินงานของกิจการมาจากหนี้สินหรือส่วนของผู้ถือหุ้น เพราะหากเงินทุนของกิจการส่วนใหญ่มาจากหนี้สินอาจส่งผลให้เกิดความเสี่ยงที่ทำให้กิจการขาดความสามารถในการชำระหนี้ได้ ดังนั้นถ้าอัตราส่วนนี้สูงความเสี่ยงของกิจการก็สูงด้วยเช่นกัน สามารถคำนวณได้ดังนี้

$$\text{อัตราหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้น} = \frac{\text{หนี้สินรวม}}{\text{ส่วนของผู้ถือหุ้น}} \times 100 = \dots\%$$

3. อัตราส่วนประสิทธิภาพการดำเนินงานของธุรกิจ (Activity Ratio)

เป็นอัตราส่วนที่ใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินว่าสินทรัพย์ที่ธุรกิจมีอยู่สร้างรายได้ให้กับธุรกิจมากน้อยเพียงใด ยิ่งอัตราส่วนสูงแสดงว่าสินทรัพย์นั้นถูกใช้ไปอย่างมีประสิทธิภาพสูง สร้างรายได้ได้มาก โดยปกติเครื่องมือที่ใช้ประเมินประสิทธิภาพการดำเนินงานของธุรกิจ ประกอบด้วย

3.1 อัตราการหมุนเวียนของสินทรัพย์ (Total asset turnover ratio) เป็นการประเมินประสิทธิภาพของการนำสินทรัพย์ทั้งหมดที่กิจการมีอยู่ไปใช้ประโยชน์เพื่อก่อให้เกิดรายได้ของกิจการ ดังนั้นถ้าอัตราส่วนหมุนเวียนของสินทรัพย์มีค่าสูงเท่าไรยิ่งแสดงว่ากิจการมีความสามารถในการนำสินทรัพย์รวมทั้งหมดไปใช้ประโยชน์เพื่อก่อให้เกิดรายได้มากเท่านั้น กล่าวคือกิจการมีความสามารถในการบริหารสินทรัพย์ดี โดยสามารถคำนวณได้ดังนี้

$$\text{อัตราการหมุนเวียนของสินทรัพย์} = \frac{\text{ยอดขายสุทธิ}}{\text{สินทรัพย์รวมถัวเฉลี่ย}} = \dots\text{เท่า}$$

3.2 ระยะเวลาเรียกเก็บหนี้ (Collection Period) เป็นเครื่องมือในการวัดระยะเวลาในการเก็บหนี้ของธุรกิจ ซึ่งทำให้ทราบถึงคุณภาพของลูกค้า ประสิทธิภาพในการจัดเก็บหนี้ และนโยบายการให้สินเชื่อของธุรกิจ

อัตราส่วนนี้จะมีหน่วยเป็นวัน จำนวนวันที่น้อยแสดงให้เห็นว่าธุรกิจมีความสามารถในการจัดเก็บหนี้ สำหรับการคำนวณระยะเวลาเรียกเก็บหนี้ สามารถทำได้โดย

$$\text{ระยะเวลาเฉลี่ยที่สามารถเรียกเก็บหนี้จากลูกหนี้} = \frac{365 \text{ วัน}}{\text{อัตราการหมุนเวียนของลูกหนี้การค้า}} = \dots \text{ วัน}$$

3.3 อัตราการหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือ (Inventory Turnover)

เป็นการวิเคราะห์ความสามารถในการเปลี่ยนสินค้าคงเหลือให้เป็นเงินสด ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสามารถในการขายสินค้าของกิจการด้วยว่าในแต่ละปีกิจการขายสินค้าโดยเฉลี่ยไปกี่ครั้งเพราะฉะนั้นที่จำนวนครั้งมายังแสดงว่ากิจการมีความถี่ในการขายสินค้าสูง นั้นจึงเป็นตัวบ่งชี้ว่าสามารถเปลี่ยนสินค้าเป็นเงินสดได้เร็วเช่นเดียวกัน ซึ่งการคำนวณอัตราส่วนตัวนี้เป็น การเปรียบเทียบยอดขายหรือต้นทุนขายกับสินค้าคงเหลือ โดยสามารถคำนวณได้ดังนี้

$$\text{อัตราการหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือ} = \frac{\text{ต้นทุนขาย}}{\text{สินค้าคงเหลือถัวเฉลี่ย}} = \dots \text{ ครั้ง}$$

4. ความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจ (Profitability Ratio) เป็นกลุ่มของอัตราส่วนที่ใช้วัดว่ากิจการมีผลการดำเนินงานที่ดีอย่างไรโดยดูได้จากการทำกำไรของกิจการ ซึ่งประกอบด้วยอัตราส่วนดังต่อไปนี้

4.1 อัตรากำไรขั้นต้น (Gross Profit Margin) เป็นเครื่องมือในการวัดความสามารถในการทำกำไรขั้นต้นของธุรกิจ ซึ่งอัตราส่วนนี้มีค่าสูงจะสะท้อนให้เห็นคุณภาพของกิจการในการแสวงหากำไรและการควบคุมต้นทุนการผลิตหรือต้นทุนการซื้อที่ดี โดยสามารถคำนวณได้ดังนี้

$$\text{อัตรากำไรขั้นต้น} = \frac{\text{กำไรขั้นต้น}}{\text{ยอดขายสุทธิ}} \times 100 = \dots \%$$

4.2 อัตรากำไรจากการดำเนินงาน (Operating Profit Margin) เป็นเครื่องมือในการวัดความสามารถในการจัดการและหารายได้จากกิจการหลักจากได้หักค่าใช้จ่ายทั้งสิ้นแล้ว ซึ่งเป็นการวัดระดับความสามารถในการทำกำไรในช่วงเวลานั้น สะท้อนให้เห็นแนวโน้มของรายได้และการควบคุมค่าใช้จ่ายทั้งด้านการผลิต การตลาด การดำเนินการ ซึ่งสามารถคำนวณได้ดังนี้

$$\text{อัตรากำไรจากการดำเนินงาน} = \frac{\text{กำไรก่อนหักภาษีและดอกเบี้ยจ่าย}}{\text{ยอดขายสุทธิ}} \times 100 = \dots \%$$

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ญาณิศา เพ็ญพาพะ (2561) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การเข้าถึงแหล่งเงินทุนของผู้ประกอบการรายใหม่ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัญหาในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของผู้ประกอบการใหม่ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา และ 2) แนวทางแก้ปัญหาโดยภาครัฐ ภาคธนาคาร/สถาบันการเงิน ผลการวิจัย พบว่า

1. ปัญหาการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของผู้ประกอบการรายใหม่ ประกอบด้วย 3 ด้าน ประกอบด้วย 1. ด้านสถาบันการเงิน ได้แก่ เงื่อนไขการให้สินเชื่อมีความซับซ้อน ระยะเวลาในการอนุมัติยาวนาน และสถาบันเงินกู้ภายใต้การสนับสนุนของรัฐบาลไม่ตอบสนองต่อนโยบายของรัฐบาลในการให้สินเชื่อที่แท้จริง 2. ด้าน

ผู้ประกอบการ ได้แก่ ขาดหลักทรัพย์ค้ำประกัน ไม่มีแผนการดำเนินธุรกิจอย่างชัดเจน และขาดความเข้าใจในการขอสินเชื่อ และ 3. ด้านรัฐบาล ได้แก่ นโยบายของรัฐบาลในการสนับสนุนไม่ชัดเจนเท่าที่ควร

2. แนวทางแก้ไขปัญหา รัฐบาลควรจัดหาแหล่งเงินทุนสนับสนุนผู้ประกอบการรายใหม่ ซึ่งเน้นด้านวงเงินกู้ การกำหนดระยะเวลาการชำระเงิน และดอกเบี้ยเป็นกรณีพิเศษ และมีนโยบายผลักดันให้สถาบันการเงินปล่อยสินเชื่อแก่ผู้ประกอบการรายใหม่ ในส่วนของธนาคาร/สถาบันการเงินควรลดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ให้ต่ำลง ให้กู้ยืมโดยไม่มีหลักทรัพย์หรือบุคคลค้ำประกัน และมีระยะเวลาในการชำระหนี้ให้ยาวขึ้น

จันทวรรณ สุจริตกุล (2559) บทความวิชาการเรื่อง แหล่งทุน SMEs เพื่อยกระดับการแข่งขันไทย ได้กล่าวไว้ว่า สาเหตุสำคัญที่ทำให้ SMEs ประสบกับข้อจำกัดในการเข้าถึงสินเชื่อจากธนาคารพาณิชย์สามารถจำแนกออกได้ 3 ข้อ ได้แก่ 1) SMEs บางรายมีขนาดค่อนข้างเล็ก ซึ่งรูปแบบการให้บริการของธนาคารพาณิชย์ยังไม่ยืดหยุ่นเพียงพอที่จะให้บริการแก่ SMEs รายที่เล็ก ๆ ทำให้รายได้ไม่คุ้มกับต้นทุนการดำเนินงานที่สูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการบริการด้านการเงิน ซึ่งการติดตามดูแลลูกค้ารายเล็ก ๆ มีค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูง เนื่องจากมีการกระจายตัวมากกว่าลูกค้ารายใหญ่ ๆ 2) ธนาคารพาณิชย์ไม่มีข้อมูลเพียงพอในการประเมินความเสี่ยงด้านเครดิตลูกค้า เนื่องจาก SMEs หลายราย โดยเฉพาะอย่างยิ่งรายที่มีขนาดเล็กหรือรายที่เพิ่งเริ่มดำเนินธุรกิจได้ไม่นาน มักมีประวัติทางการเงินที่สั้น ไม่มีข้อมูลการเดินบัญชีกับทางธนาคารมาก่อน หรืองบการเงินขาดความน่าเชื่อถือ ส่งผลทำให้ธนาคารพาณิชย์ตัดสินใจไม่ปล่อยสินเชื่อ แม้ในความเป็นจริงกิจการมีศักยภาพ หรือกำหนดราคา/คิดค่าบริการแพง หรือเรียกหลักประกันเป็นจำนวนสูงเพื่อชดเชยความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต และ 3) SMEs ส่วนใหญ่มีสินทรัพย์ไม่เพียงพอที่จะวางเป็นหลักประกันให้แก่ธนาคารพาณิชย์

สุรศักดิ์ อำนวยประวิทย์ (2559) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง กลยุทธ์การเข้าถึงเงินทุนของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาองค์ประกอบที่สำคัญและหลักการในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของผู้ประกอบการ SMEs 2) ศึกษานโยบายของภาครัฐในการสนับสนุนผู้ประกอบการ SMEs ในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และ 3) พัฒนากลยุทธ์ในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของผู้ประกอบการ SMEs

ผลการวิจัยค้นพบ และเสนอแนะทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านผู้ประกอบการ SMEs จะต้องปรับปรุงการจัดการภายในองค์กรอย่างจริงจัง รวมถึงการปรับปรุงด้านระบบบัญชีและการเงิน อีกทั้งจะต้องเริ่มต้นติดต่อกับสถาบันการเงินเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือของผู้ประกอบการในอนาคต และจะต้องรักษาวินัยทางการเงิน ไม่นำเงินไปใช้ผิดวัตถุประสงค์ของการดำเนินธุรกิจ ด้านธนาคารพาณิชย์ จะต้องปรับเปลี่ยนขั้นตอนการวิเคราะห์สินเชื่อให้รวดเร็วยิ่งขึ้น และควรจะเข้าร่วมกับโครงการของภาครัฐ เพื่อสนับสนุนเงินทุนให้กับผู้ประกอบการ SMEs ได้ง่ายขึ้น รวมถึงการจัดอบรมหลักสูตรทางการเงินและบัญชีให้แก่ผู้ประกอบการ SME เพื่อให้ผู้ประกอบการมีความรู้ในระบบการเงินและบัญชีที่ถูกต้อง จะทำให้ผู้ประกอบการ SMEs เข้าถึงแหล่งเงินทุนได้มากขึ้น ด้านภาครัฐหน่วยงานของรัฐ เช่น ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย (ธพว.) ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ต้องให้การสนับสนุนเงินทุนกับผู้ประกอบการโดยตรง แต่ในอดีตที่ผ่านมา ผู้ประกอบการขนาดย่อม มักจะไม่ได้รับการสนับสนุนเงินทุนจาก ธพว. ในทางปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ธนาคารมักจะพิจารณาสินเชื่อให้กับผู้ประกอบการ SMEs ที่แข็งแรงแล้ว เนื่องจากผู้บริหารของธนาคารอาจจะกลัวปัญหาด้านหนี้เสีย จึงเป็นสาเหตุใหญ่ที่ ธพว. มักจะให้การสนับสนุนแก่ผู้ประกอบการ SMEs ขนาดกลางถึงขนาดใหญ่

กุลชญา แว่นแก้ว (2557) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การประยุกต์ใช้ข้อมูลทางการบัญชีเพื่อเพิ่มความสำเร็จของธุรกิจ SMEs ภาคอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดศรีสะเกษ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาการประยุกต์ใช้ข้อมูลทางการบัญชีเพื่อเพิ่มความสำเร็จของธุรกิจ SMEs ภาคอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดศรีสะเกษ 2. เพื่อทดสอบ

ความสัมพันธ์ระหว่างการประยุกต์ใช้ข้อมูลทางการบัญชีภาพรวมและรายด้านทั้ง 4 มิติ ประกอบด้วย การวางแผน และการพยากรณ์ที่เหมาะสม ประสิทธิภาพการควบคุม ความถูกต้องแม่นยำในการประเมินผลการดำเนินงาน และการวิเคราะห์ปัจจัยภายนอกที่น่าเชื่อถือที่มีต่อประสิทธิภาพการตัดสินใจทางการบริหารของธุรกิจ SMEs ภาคอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดศรีสะเกษ และ 3. เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิภาพการตัดสินใจทางการบริหารที่มีผลต่อความสำเร็จของธุรกิจ SMEs ภาคอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดศรีสะเกษ

ผลการวิจัยพบว่า การประยุกต์ใช้ข้อมูลทางการบัญชีมีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อประสิทธิภาพการตัดสินใจทางการบริหารธุรกิจ SMEs ภาคอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดศรีสะเกษ โดยเฉพาะด้านการวางแผนและการพยากรณ์ที่เหมาะสม ประสิทธิภาพการควบคุม และการวิเคราะห์ปัจจัยภายนอกที่เกี่ยวข้องได้อย่างน่าเชื่อถือ เนื่องจากข้อมูลทางการบัญชีเป็นเครื่องมือที่สำคัญของผู้บริหารในการประยุกต์ใช้สนับสนุนการตัดสินใจของผู้บริหารได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่าประสิทธิภาพการตัดสินใจทางการบริหารมีความสัมพันธ์และผลกระทบเชิงบวกต่อความสำเร็จของธุรกิจ SMEs ภาคอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดศรีสะเกษ โดยเฉพาะการตัดสินใจเลือกทางเลือกที่เหมาะสมและสอดคล้องกับสถานการณ์ต่าง ๆ จะช่วยให้กิจการสามารถบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ เช่น เป้าหมายในการผลิตและการจัดจำหน่ายที่เพิ่มขึ้น สามารถสร้างความมั่งคั่งแก่กิจการได้

เพ็ญธิดา พงษ์ธานี (2554) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของธุรกิจ SMEs ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของธุรกิจ SMEs ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

ผลการวิจัยพบว่า 1. การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจ SMEs ในด้านการวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจ การวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจ การวัดความสามารถในการชำระหนี้ของธุรกิจ และการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจ SMEs และ 2. การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจ SMEs ในด้านการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน ส่งผลกระทบต่อประสิทธิผลของธุรกิจ SMEs และ 3. ลักษณะเชิงโครงสร้างของธุรกิจ SMEs ในด้านระยะเวลาในการดำเนินงาน การดำเนินงานกับต่างประเทศ การจัดทำแผนธุรกิจ และการจัดทำแผนการตลาดต่างกัน การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่างกัน

อนุรักษ์ ทองสุโขวงศ์ และศิริลักษณ์ ศุภธชัย (2553) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาการใช้ประโยชน์และความต้องการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเพื่อการบริหาร และ 2. เปรียบเทียบการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินระหว่างวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นบริษัทจำกัดและห้างหุ้นส่วนจำกัด

ผลการวิจัยพบว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อการบริหาร ในด้านการควบคุมและประเมินผล การวางแผน การสั่งการและสร้างแรงจูงใจ โดยใช้ประโยชน์ในระดับมากจากงบกำไรขาดทุน งบดุล และงบกระแสเงินสดตามลำดับ สำหรับข้อมูลทางการเงินที่นำมาใช้เพื่อการบริหารในด้านต่าง ๆ ประกอบด้วย ข้อมูลจากการวิเคราะห์การเคลื่อนไหวของเงินสด อัตราส่วนวิเคราะห์ความสามารถในการทำกำไร และการวิเคราะห์ส่วนประกอบของโครงสร้างต้นทุน/ค่าใช้จ่าย นำมาใช้ประโยชน์ในด้านการควบคุม/ประเมินผล ส่วนข้อมูลจากงบประมาณกำไรขาดทุน งบประมาณขาย และ

งบประมาณต้นทุนสินค้าขาย นำมาใช้ประโยชน์ในด้านการวางแผน และข้อมูลจากรายงานการขาย/รายได้ รายงานการเคลื่อนไหว/ยอดคงเหลือลูกหนี้ และรายงานบัญชีธนาคารคงเหลือนำมาใช้ประโยชน์ในด้านการสั่งการ และสร้างแรงจูงใจ นอกจากนี้ยังพบว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นบริษัทจำกัดและห้างหุ้นส่วนจำกัดใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อการบริหารไม่แตกต่างกัน ยกเว้นการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อการสั่งการและสร้างแรงจูงใจ

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจ SMEs ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช 2) ศึกษาระดับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจ SMEs ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช 3) ศึกษาความพึงพอใจต่อความสำเร็จของธุรกิจ SMEs ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช และ 4) ระดับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและความสำเร็จของธุรกิจ SMEs ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

- 3.1 การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในจังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวนทั้งสิ้น 56,295 ราย จำแนกเป็นภาคการผลิต จำนวน 7,337 ราย ภาคการค้า จำนวน 29,598 ราย และภาคการบริการ จำนวน 19,360 ราย (ที่มา: สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2557 สืบค้น ณ 15 กรกฎาคม 2559)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในจังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวนทั้งสิ้น 400 ราย โดยการใช้สูตรทาร์ยามาเน จำแนกเป็นภาคการผลิต จำนวน 52 ราย ภาคการค้า จำนวน 210 ราย และภาคการบริการ จำนวน 138 ราย และใช้วิธีการเลือกตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิตามประเภทธุรกิจ ได้แก่ ประเภทการผลิต การค้า และบริการ รายละเอียดของจำนวนตัวอย่างจำแนกตามประเภทของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เป็นดังนี้

ประเภทของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่างธุรกิจ SMEs
ประเภทการผลิต	7,337	52
ประเภทการค้า	29,598	210
ประเภทการบริการ	19,360	138
รวม	56,295	400

3.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎี วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งออกเป็น 5 ส่วน ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับโครงสร้างของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ส่วนที่ 5 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากผู้ตอบแบบสอบถาม

ขั้นตอนในการสร้างและหาคุณภาพของแบบสอบถาม

ในการสร้างแบบสอบถามเพื่อใช้ในการศึกษาการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อ

ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและความสำเร็จของธุรกิจ SMEs ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขต จังหวัดนครศรีธรรมราช คณะผู้วิจัยได้ทำการวางแผนและกำหนดขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถามให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้

1. ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และข้อมูลเกี่ยวกับประสิทธิภาพของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยศึกษาจากตำรา บทความ หนังสือ วารสาร และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาไปใช้เป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยและจัดทำแบบสอบถามเพื่อใช้ในการศึกษาผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และประสิทธิภาพของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในจังหวัดนครศรีธรรมราช

2. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจำนวน 3 ราย และผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญด้านบัญชี จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบเพื่อขอคำแนะนำในการปรับปรุงแบบสอบถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของงานวิจัย

3. ปรับปรุงแบบสอบถาม และนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 ชุด เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ตอบแบบสอบถามจะสามารถเข้าใจคำถามอย่างชัดเจน

4. จัดทำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ได้จากการสำรวจความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในจังหวัดนครศรีธรรมราช เกี่ยวกับผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิภาพของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจากแบบสอบถามที่สร้างขึ้น

ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ได้จากการศึกษาค้นคว้าข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และข้อมูลเกี่ยวกับประสิทธิภาพของธุรกิจ จากตำรา บทความและงานวิจัย

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1.1 สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic)

ประกอบด้วย การหาค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1.1.1 แจกแจงความถี่เกี่ยวกับโครงสร้างของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

1.1.2 แจกแจงความถี่และหาค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เกี่ยวกับ

ก. การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ข. ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ค. ความสำเร็จในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ก. ในการวัดค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ใช้การแบ่งระดับคะแนนแบบ Rating Scale ออกเป็น 5 ระดับ

5	หมายถึง	ใช้มากที่สุด
4	หมายถึง	ใช้มาก
3	หมายถึง	ใช้ปานกลาง
2	หมายถึง	ใช้น้อย
1	หมายถึง	ใช้น้อยที่สุด

และกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ดังนี้ คือ

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.21 – 5.00	ใช้ประโยชน์มากที่สุด
3.41 – 4.20	ใช้ประโยชน์มาก
2.61 – 3.40	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
1.81 – 2.60	ใช้ประโยชน์น้อย
1.00 – 1.80	ใช้ประโยชน์น้อยที่สุด

ข. ในการวัดค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ใช้การแบ่งระดับคะแนนแบบ Rating Scale ออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

5	หมายถึง	มากที่สุด
4	หมายถึง	มาก
3	หมายถึง	ปานกลาง
2	หมายถึง	น้อย
1	หมายถึง	น้อยที่สุด

และกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ดังนี้ คือ

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.21 – 5.00	มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนมากที่สุด
3.41 – 4.20	มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนมาก
2.61 – 3.40	มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนปานกลาง
1.81 – 2.60	มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนน้อย
1.00 – 1.80	มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนน้อยที่สุด

ค. ในการวัดค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ใช้การแบ่งระดับคะแนนแบบ Rating Scale ออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

5	หมายถึง	มากที่สุด
4	หมายถึง	มาก
3	หมายถึง	ปานกลาง
2	หมายถึง	น้อย
1	หมายถึง	น้อยที่สุด

และกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ดังนี้ คือ

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.21 – 5.00	มีความสำเร็จมากที่สุด
3.41 – 4.20	มีความสำเร็จมาก
2.61 – 3.40	มีความสำเร็จปานกลาง
1.81 – 2.60	มีความสำเร็จน้อย
1.00 – 1.80	มีความสำเร็จน้อยที่สุด

1.2 สถิติเชิงอ้างอิง (Inference Statistics)

1.2.1 ใช้การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (Correlation analysis) และการวิเคราะห์ถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression analysis) เพื่อวัดความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ (Independent variable) ซึ่งได้แก่ การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กับ ตัวแปรตาม (Dependent variable) ซึ่งประกอบด้วยความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

1.2.2 ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of variance) ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน จำแนกตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประกอบด้วย ประเภทของธุรกิจ รูปแบบของธุรกิจ ระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ การจัดทำแผนธุรกิจ การจัดทำแผนการตลาด และการจัดทำบัญชีของธุรกิจ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัด นครศรีธรรมราช โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจ SMEs ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช 2) ศึกษาความสามารถในการ เข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจ SMEs ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช 3) ศึกษา ความพึงพอใจต่อความสำเร็จของธุรกิจ SMEs ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช และ 4) ศึกษาระดับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และความสำเร็จของธุรกิจ SMEs ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในจังหวัด นครศรีธรรมราช จำนวนทั้งสิ้น 400 ราย และได้รับแบบสอบถามกลับมาทั้งสิ้น จำนวน 249 ราย คิดเป็น ร้อยละ 62.25 ผลการวิเคราะห์แบ่งออกเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับโครงสร้างธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่นำมาใช้ในการ วิเคราะห์

ตอนที่ 2 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ตอนที่ 3 ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ตอนที่ 4 ความสำเร็จในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ตอนที่ 5 ผลการทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับโครงสร้างธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์

4.1 ประเภทของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ตารางที่ 4-1 จำนวนและร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามประเภทของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ประเภทของ SMEs	จำนวน (แห่ง)	ร้อยละ
การผลิต	17	6.83
การค้า	172	69.08
การบริการ	60	24.09
รวม	249	100.00

จากผลการศึกษาประเภทของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามตารางที่ 4-1 พบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมดำเนินธุรกิจประเภทการค้ามากที่สุด จำนวน 172 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 69.08 รองลงมาคือ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ดำเนินธุรกิจประเภทการบริการ จำนวน 60 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 24.09 และน้อยที่สุด คือ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ดำเนินธุรกิจประเภทการผลิต จำนวน 17 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 6.83

4.2 รูปแบบของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ตารางที่ 4-2 จำนวนและร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามรูปแบบและประเภทของธุรกิจ

รูปแบบของ SMEs	ประเภทของ SMEs						รวม	
	การผลิต		การค้า		การบริการ		จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
ห้างหุ้นส่วนจำกัด	3	17.65	20	11.63	12	20.00	35	14.06
ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล	8	47.06	2	1.16	8	13.33	18	7.23
บริษัทจำกัด	6	35.29	150	87.21	40	66.67	196	78.71
รวม	17	100.00	172	100.00	60	100.00	249	100.00

จากผลการศึกษารูปแบบของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามตารางที่ 4-2 พบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจัดตั้งธุรกิจในรูปแบบบริษัทจำกัดมากที่สุดจำนวน 196 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 78.71 รองลงมาคือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จัดตั้งธุรกิจในรูปแบบห้างหุ้นส่วนจำกัด จำนวน 35 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 14.06 และน้อยที่สุดธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จัดตั้งธุรกิจในรูปแบบห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล จำนวน 18 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 7.23 เมื่อจำแนกรูปแบบของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามประเภทของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) พบว่า

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตจัดตั้งธุรกิจในรูปแบบห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคลมากที่สุด จำนวน 8 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 47.06 รองลงมาคือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตจัดตั้งธุรกิจในรูปแบบบริษัทจำกัด จำนวน 6 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 35.29 และน้อยที่สุดธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตจัดตั้งธุรกิจในรูปแบบห้างหุ้นส่วนจำกัด จำนวน 3 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 17.65 ตามลำดับ สำหรับ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าจัดตั้งธุรกิจในรูปแบบบริษัทจำกัด จำนวน 150 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 87.21 รองลงมาคือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าจัดตั้งธุรกิจในรูปแบบห้างหุ้นส่วนจำกัด จำนวน 20 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 11.63 และน้อยที่สุดธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าจัดตั้งธุรกิจในรูปแบบห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล จำนวน 2 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 1.16 ตามลำดับ และ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการจัดตั้งธุรกิจในรูปแบบบริษัทจำกัด จำนวน 40 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 66.67 รองลงมาคือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการจัดตั้งธุรกิจในรูปแบบห้างหุ้นส่วนจำกัด จำนวน 12 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 20.00 และน้อยที่สุดธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการจัดตั้งธุรกิจในรูปแบบห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล จำนวน 8 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 13.33 ตามลำดับ

4.3 ระยะเวลาดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ตารางที่ 4-3 จำนวนและร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามระยะเวลาการดำเนินงานและประเภทของธุรกิจ

ระยะเวลาดำเนินงานของ SMEs	ประเภทของ SMEs						รวม	
	การผลิต		การค้า		การบริการ		จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
น้อยกว่า 3 ปี	-	-	1	0.58	1	1.67	2	0.80
3 – 5 ปี	-	-	3	1.74	2	3.33	5	2.01
6 – 10 ปี	3	17.65	59	34.30	14	23.33	76	30.52
10 ปีขึ้นไป	14	82.35	109	63.38	43	71.67	166	66.67
รวม	17	100.00	172	100.00	60	100.00	249	100.00

จากผลการศึกษาระยะเวลาการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามตารางที่ 4-3 พบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีระยะเวลาดำเนินงาน 10 ปีขึ้นไปมากที่สุด จำนวน 166 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 66.67 รองลงมาคือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ดำเนินงาน 6-10 ปี จำนวน 76 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 30.52 ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ดำเนินงาน 3 – 5 ปี จำนวน 5 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 2.01 และธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ดำเนินงานน้อยกว่า 3 ปี จำนวน 2 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 0.80 ตามลำดับ เมื่อจำแนกระยะเวลาการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามประเภทของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) พบว่า

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตมีระยะเวลาในการดำเนินงาน 10 ปีขึ้นไปมากที่สุด จำนวน 14 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 82.35 และน้อยที่สุดคือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 6 – 10 ปี จำนวน 3 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 17.65 สำหรับ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้ามีระยะเวลาในการดำเนินงาน 10 ปีขึ้นไปมากที่สุด จำนวน 109 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 63.38 รองลงมาคือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 6 – 10 ปี จำนวน 59 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 34.30 ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 3 – 5 ปี จำนวน 3 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 1.74 และน้อยที่สุดธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานน้อยกว่า 3 ปี จำนวน 1 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 0.58 ตามลำดับ และ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการมีระยะเวลาในการดำเนินงาน 10 ปีขึ้นไปมากที่สุด จำนวน 166 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 66.67 รองลงมาคือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 6 – 10 ปี จำนวน 76 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 30.52 ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 3 – 5 ปี จำนวน 5 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 2.01 และน้อยที่สุดธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานน้อยกว่า 3 ปี จำนวน 2 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 0.80 ตามลำดับ

4.4 การจัดทำแผนธุรกิจของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ตารางที่ 4-4 จำนวนและร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำแผนธุรกิจและประเภทของธุรกิจ

การจัดทำแผนธุรกิจ ของ SMEs	ประเภทของ SMEs						รวม	
	การผลิต		การค้า		การบริการ		จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
มีการจัดทำแผนธุรกิจ	14	82.35	129	75.00	51	85.00	194	77.91
ไม่มีการจัดทำแผนธุรกิจ	3	17.65	43	25.00	9	15.00	55	22.09
รวม	17	100.00	172	100.00	60	100.00	249	100.00

จากผลการศึกษาการจัดทำแผนธุรกิจของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามตารางที่ 4-4 พบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีการจัดทำแผนธุรกิจมากที่สุด จำนวน 194 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 77.91 ส่วนที่เหลือไม่มีการจัดทำแผนธุรกิจมากที่สุด จำนวน 55 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 22.09 เมื่อจำแนกการจัดทำแผนธุรกิจของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามประเภทของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) พบว่า

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตมีการจัดทำแผนธุรกิจมากที่สุด จำนวน 14 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 82.35 ส่วนที่เหลือคือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตที่ไม่มีการจัดทำแผนธุรกิจ จำนวน 3 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 17.65 สำหรับ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้ามีการจัดทำแผนธุรกิจมากที่สุด จำนวน 129 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 75.00 ส่วนที่เหลือคือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าที่ไม่มีการจัดทำแผนธุรกิจ จำนวน 43 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 25.00 และ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการมีการจัดทำแผนธุรกิจมากที่สุด จำนวน 51 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 85.00 ส่วนที่เหลือคือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการที่ไม่มีการจัดทำแผนธุรกิจ จำนวน 9 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 15.00

4.5 การจัดทำแผนการตลาดของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ตารางที่ 4-5 จำนวนและร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำแผนการตลาดและประเภทของธุรกิจ

การจัดทำแผนการตลาด ของ SMEs	ประเภทของ SMEs						รวม	
	การผลิต		การค้า		การบริการ		จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
มีการจัดทำแผนการตลาด	14	82.35	133	77.33	51	85.00	198	79.52
ไม่มีการจัดทำแผนการตลาด	3	17.65	39	22.67	9	15.00	51	20.48
รวม	17	100.00	172	100.00	60	100.00	249	100.00

จากผลการศึกษาการจัดทำแผนการตลาดของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามตารางที่ 4-5 พบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีการจัดทำแผนการตลาดมากที่สุด จำนวน 198 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 79.52 ส่วนที่เหลือคือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่มีการจัดทำแผนการตลาด จำนวน 51 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 20.48 เมื่อจำแนกการจัดทำแผนการตลาดของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามประเภทของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) พบว่า

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตมีการจัดทำแผนการตลาดมากที่สุด จำนวน 14 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 82.35 ส่วนที่เหลือคือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตที่ไม่มีการจัดทำแผนการตลาด จำนวน 3 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 17.65 สำหรับ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้ามีการจัดทำแผนการตลาดมากที่สุด จำนวน 133 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 77.33 ส่วนที่เหลือคือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าที่ไม่มีการจัดทำแผนการตลาด จำนวน 39 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 22.67 และ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการมีการจัดทำแผนการตลาดมากที่สุด จำนวน 51 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 85.00 ส่วนที่เหลือคือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการที่ไม่มีการจัดทำแผนการตลาด จำนวน 9 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 15.00

4.6 การจัดทำบัญชีของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ตารางที่ 4-6 จำนวนและร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำบัญชีและประเภทของธุรกิจ

การจัดทำบัญชีของ SMEs	ประเภทของ SMEs						รวม	
	การผลิต		การค้า		การบริการ		จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
จ้างสำนักงานบัญชี	11	64.71	71	41.28	31	51.67	113	45.38
จัดทำเอง	6	35.29	101	58.72	29	48.33	136	54.62
รวม	17	100.00	172	100.00	60	100.00	249	100.00

จากผลการศึกษาการจัดทำบัญชีของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามตารางที่ 4-6 พบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีการจัดทำบัญชีเองมากที่สุด จำนวน 136 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 54.62 ส่วนที่เหลือคือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจ้างสำนักงานบัญชีจัดทำบัญชี จำนวน 113 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 45.38 เมื่อจำแนกการจัดทำบัญชีของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามประเภทของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) พบว่า

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตมีการจ้างสำนักงานบัญชีจัดทำบัญชีมากที่สุด จำนวน 11 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 64.71 ส่วนที่เหลือคือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตที่มีการจัดทำบัญชีเอง จำนวน 6 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 35.29 สำหรับ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้ามีการจัดทำบัญชีเองมากที่สุด จำนวน 101 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 58.72 ส่วนที่เหลือคือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าจ้างสำนักงานบัญชีในการจัดทำบัญชี จำนวน 71 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 41.28 และ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการมีการจ้างสำนักงานบัญชีในการจัดทำบัญชีมากที่สุด จำนวน 31 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 51.67 ส่วนที่เหลือคือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการที่จัดทำบัญชีเอง จำนวน 29 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 48.33

4.7 แหล่งเงินทุนในการเริ่มดำเนินการครั้งแรกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ตารางที่ 4-7 จำนวนและร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามแหล่งเงินทุนในการเริ่มดำเนินการครั้งแรกและประเภทของธุรกิจ

แหล่งเงินทุนในการเริ่มดำเนินการครั้งแรกของ SMEs	ประเภทของ SMEs						รวม	
	การผลิต		การค้า		การบริการ		จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
เงินทุนตนเองและครอบครัว	1	5.88	11	6.40	2	3.33	14	5.62
เงินทุนจากหุ้นส่วน	5	29.41	16	9.30	4	6.67	25	10.04
เงินกู้จากสถาบันการเงิน	11	64.71	133	77.33	53	88.33	197	79.12
เงินกู้จากแหล่งนอกระบบ	-	-	12	6.97	1	1.67	13	5.22
รวม	17	100.00	172	100.00	60	100.00	249	100.00

จากผลการศึกษาแหล่งเงินทุนในการเริ่มดำเนินการครั้งแรกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามตารางที่ 4-7 พบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมใช้เงินกู้จากสถาบันการเงินในการดำเนินการครั้งแรกมากที่สุด จำนวน 197 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 79.12 รองลงมาคือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมใช้เงินทุนจากหุ้นส่วนในการดำเนินการครั้งแรก จำนวน 25 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 10.04 ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมใช้เงินทุนตนเองและครอบครัวในการดำเนินการครั้งแรก จำนวน 14 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 5.62 และธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ใช้เงินกู้จากแหล่งนอกระบบในการดำเนินการครั้งแรก จำนวน 13 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 5.22 เมื่อจำแนกแหล่งเงินทุนในการเริ่มดำเนินการครั้งแรกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามประเภทของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) พบว่า

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตใช้เงินกู้จากสถาบันการเงินในการดำเนินการครั้งแรกมากที่สุด จำนวน 11 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 64.71 รองลงมาคือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตที่ใช้เงินทุนจากหุ้นส่วนในการดำเนินการครั้งแรก จำนวน 5 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 29.41 และน้อยที่สุดธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตที่ใช้เงินทุนตนเองและครอบครัวในการดำเนินการครั้งแรก จำนวน 1 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 5.88 ตามลำดับ สำหรับ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าใช้เงินกู้จากสถาบันการเงินในการดำเนินการครั้งแรกมากที่สุด จำนวน 133 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 77.33 รองลงมาคือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าที่ใช้เงินทุนจากหุ้นส่วนในการดำเนินการครั้งแรก จำนวน 16 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 9.30 ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าที่ใช้เงินกู้จากนอกระบบในการดำเนินการครั้งแรก จำนวน 12 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 6.97 และธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าที่ใช้เงินทุนตนเองและครอบครัวในการดำเนินการครั้งแรก จำนวน 11 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 6.40 และ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการใช้เงินกู้จากสถาบันการเงินในการดำเนินการครั้งแรกมากที่สุด จำนวน 53 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 88.33 รองลงมาคือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการที่ใช้เงินทุนจากหุ้นส่วนในการดำเนินการครั้งแรก จำนวน 4 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 6.67 ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการที่ใช้เงินทุนตนเองและครอบครัวในการดำเนินการครั้งแรก จำนวน 2 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 3.33 และธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการที่ใช้เงินกู้จากนอกระบบในการดำเนินการครั้งแรกจำนวน 1 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 1.67

4.8 ความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ตารางที่ 4-8 จำนวนและร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามตามความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินและประเภทของธุรกิจ

ความต้องการเงินกู้ของ SMEs	ประเภทของ SMEs						รวม	
	การผลิต		การค้า		การบริการ		จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
ไม่มีความต้องการเนื่องจากมีเงินทุนเพียงพอ	1	5.88	16	9.30	4	6.67	21	8.43
มีความต้องการเพื่อใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียนในธุรกิจ	9	52.94	117	68.02	36	60.00	162	65.06
มีความต้องการเพื่อใช้ขยายกิจการ	7	41.18	39	22.68	20	33.33	66	26.51
รวม	17	100.00	172	100.00	60	100.00	249	100.00

จากผลการศึกษาความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามตารางที่ 4-8 พบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีความต้องการเงินกู้จากสถาบันการเงินเพื่อใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียนในธุรกิจมากที่สุด จำนวน 162 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 65.06 รองลงมาคือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีความต้องการเงินกู้จากสถาบันการเงินเพื่อใช้ขยายกิจการ จำนวน 66 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 26.51 และธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่มีความต้องการเงินกู้จากสถาบันการเงินเนื่องจากมีเงินทุนเพียงพอ จำนวน 21 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 8.43 เมื่อจำแนกความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามประเภทของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) พบว่า

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตมีความต้องการเงินกู้จากสถาบันการเงินเพื่อใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียนในธุรกิจมากที่สุด จำนวน 9 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 52.94 รองลงมาคือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตที่มีความต้องการเงินกู้จากสถาบันการเงินเพื่อใช้ขยายกิจการ จำนวน 7 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 41.18 และน้อยที่สุดธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตที่ไม่มีความต้องการเงินกู้จากสถาบันการเงินเนื่องจากมีเงินทุนหมุนเวียนเพียงพอ จำนวน 1 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 5.88 ตามลำดับ สำหรับ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้ามีความต้องการเงินกู้จากสถาบันการเงินเพื่อใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียนในธุรกิจมากที่สุด จำนวน 117 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 68.02 รองลงมาคือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าที่มีความต้องการเงินกู้จากสถาบันการเงินเพื่อใช้ขยายกิจการ จำนวน 39 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 22.68 และน้อยที่สุดธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าที่ไม่มีความต้องการเงินกู้จากสถาบันการเงินเนื่องจากมีเงินทุนหมุนเวียนเพียงพอ จำนวน 16 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 9.30 ตามลำดับและ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการมีความต้องการเงินกู้จากสถาบันการเงินเพื่อใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียนในธุรกิจมากที่สุด จำนวน 36 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 60.00 รองลงมาคือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการที่มีความต้องการเงินกู้จากสถาบันการเงินเพื่อใช้ขยายกิจการ

จำนวน 20 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 33.33 และน้อยที่สุดธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการที่ไม่มีความต้องการเงินกู้จากสถาบันการเงินเนื่องจากมีเงินทุนหมุนเวียนเพียงพอ จำนวน 4 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 6.67 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

4.9 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการศึกษาการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามตารางที่ 4-9 พบว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยรวมใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.20$, S.D. = .271) โดยใช้ในการวัดสภาพคล่องทางการเงินมากที่สุด ($\bar{X} = 3.27$, S.D. = .425) รองลงมาคือวัดความสามารถในการทำกำไร ($\bar{X} = 3.27$, S.D. = .345) การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน ($\bar{X} = 3.18$, S.D. = .459) วัดความสามารถในการชำระหนี้ ($\bar{X} = 3.16$, S.D. = .493) และการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน ($\bar{X} = 3.12$, S.D. = .296) ตามลำดับ เมื่อจำแนกการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามประเภทของธุรกิจ พบว่า

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.22$, S.D. = .286) โดยใช้ในการวัดความสามารถในการทำกำไรมากที่สุด ($\bar{X} = 3.44$, S.D. = .310) รองลงมาคือการวัดความสามารถในการชำระหนี้ ($\bar{X} = 3.26$, S.D. = .562) วัดสภาพคล่องทางการเงิน ($\bar{X} = 3.24$, S.D. = .387) การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหาร ($\bar{X} = 3.13$, S.D. = .208) และการวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน ($\bar{X} = 3.08$, S.D. = .344) ตามลำดับ สำหรับ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.23$, S.D. = .233) โดยใช้ในการวัดสภาพคล่องทางการเงินมากที่สุด ($\bar{X} = 3.29$, S.D. = .437) รองลงมาคือการวัดความสามารถในการทำกำไร ($\bar{X} = 3.29$, S.D. = .346) การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน ($\bar{X} = 3.21$, S.D. = .463) การวัดความสามารถในการชำระหนี้ ($\bar{X} = 3.18$, S.D. = .486) และการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหาร ($\bar{X} = 3.13$, S.D. = .314) ตามลำดับ และ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.14$, S.D. = .227) โดยใช้ในการวัดสภาพคล่องทางการเงินมากที่สุด ($\bar{X} = 3.23$, S.D. = .400) รองลงมาคือการวัดความสามารถในการทำกำไร ($\bar{X} = 3.16$, S.D. = .328) การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหาร ($\bar{X} = 3.14$, S.D. = .266) การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน ($\bar{X} = 3.13$, S.D. = .472) และการวัดความสามารถในการชำระหนี้ ($\bar{X} = 3.10$, S.D. = .494) ตามลำดับ

ตารางที่ 4-9 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ประเภทของ SMEs	การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน										รวม		แปลผลการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน
	วัดสภาพคล่องทางการเงิน		วัดความสามารถในการทำกำไร		วัดประสิทธิผลในการดำเนินงาน		วัดความสามารถในการชำระหนี้		ใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน				
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	
การผลิต	3.24	.387	3.44	.310	3.08	.344	3.26	.562	3.13	.208	3.23	.233	ใช้ปานกลาง
การค้า	3.29	.437	3.29	.346	3.21	.463	3.18	.486	3.13	.314	3.22	.286	ใช้ปานกลาง
การบริการ	3.23	.400	3.16	.328	3.13	.472	3.10	.494	3.14	.266	3.14	.227	ใช้ปานกลาง
รวม	3.27	.425	3.27	.345	3.18	.459	3.16	.493	3.12	.296	3.20	.271	ใช้ปานกลาง

4.10 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงิน (Liquidity ratio) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ตารางที่ 4-10 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงิน (Liquidity ratio) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ประเภทของ SMEs	การใช้ประโยชน์เพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินของ SMEs						รวม		แปลผลการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินของ SMEs
	วิเคราะห์อัตราส่วน หมุนเวียน (Current ratio)		วิเคราะห์อัตราส่วน หมุนเวียนอย่างรวดเร็ว (Quick ratio)		วิเคราะห์อัตราการ หมุนเวียนของลูกหนี้ (Account receivable turnover)				
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	
การผลิต	3.18	.393	3.18	.393	3.35	.493	3.24	.387	ใช้ปานกลาง
การค้า	3.32	.504	3.32	.492	3.24	.444	3.29	.437	ใช้ปานกลาง
การบริการ	3.22	.454	3.20	.443	3.27	.482	3.23	.400	ใช้ปานกลาง
รวม	3.29	.487	3.28	.477	3.26	.456	3.27	.425	ใช้ปานกลาง

จากผลการศึกษาการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามตารางที่ 4-10 พบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมโดยรวมใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.27$, S.D. = .425) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียนมากที่สุด ($\bar{X} = 3.29$, S.D. = .487) รองลงมาคือการวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียนอย่างรวดเร็ว ($\bar{X} = 3.28$, S.D. = .477) และการวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียนของลูกหนี้ ($\bar{X} = 3.26$, S.D. = .456) ตามลำดับ เมื่อจำแนกการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน เพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามประเภทของธุรกิจ พบว่า

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.24$, S.D. = .387) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียนของลูกหนี้มากที่สุด ($\bar{X} = 3.35$, S.D. = .493) รองลงมาคือการวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียน ($\bar{X} = 3.18$, S.D. = .393) และการวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียนอย่างรวดเร็ว ($\bar{X} = 3.18$, S.D. = .393) ตามลำดับ สำหรับ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.29$, S.D. = .437) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียนมากที่สุด ($\bar{X} = 3.32$, S.D. = .504) รองลงมาคือการวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียนอย่างรวดเร็ว ($\bar{X} = 3.32$, S.D. = .492) และการวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียนของลูกหนี้ ($\bar{X} = 3.24$, S.D. = .444) ตามลำดับ และ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.23$, S.D. = .400) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียนของลูกหนี้มากที่สุด ($\bar{X} = 3.27$, S.D. = .482) รองลงมาคือการวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียน ($\bar{X} = 3.22$, S.D. = .454) และการวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียนอย่างรวดเร็ว ($\bar{X} = 3.20$, S.D. = .443) ตามลำดับ

4.11 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไร (Profitability ratio) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ตารางที่ 4-11 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไร (Profitability ratio) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ประเภทของ SMEs	การใช้ประโยชน์เพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรของ SMEs										รวม	แปลผลการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรของ SMEs	
	วิเคราะห์อัตรากำไรขั้นต้น (Gross margin)		วิเคราะห์อัตรากำไรจากการดำเนินงาน (Operating margin)		วิเคราะห์อัตรากำไรสุทธิ (Net profit margin)		วิเคราะห์ผลตอบแทนจากสินทรัพย์ (Return on asset : ROA)		วิเคราะห์ผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น (Return on equity : ROE)				
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.			$\bar{x}$
การผลิต	3.41	.618	3.53	.624	3.59	.507	3.47	.624	3.18	.529	3.44	.310	ใช้มาก
การค้า	3.30	.495	3.36	.539	3.30	.561	3.27	.603	3.22	.588	3.29	.346	ใช้ปานกลาง
การบริการ	3.18	.537	3.17	.587	3.22	.555	3.17	.526	3.08	.561	3.16	.328	ใช้ปานกลาง
รวม	3.28	.515	3.33	.563	3.30	.561	3.26	.589	3.18	.578	3.27	.345	ใช้ปานกลาง

จากผลการศึกษาการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามตารางที่ 4-11 พบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมโดยรวมใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.27$, S.D. = .345) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตรากำไรจากการดำเนินงานมากที่สุด ($\bar{X} = 3.33$, S.D. = .563) รองลงมาคือการวิเคราะห์อัตรากำไรสุทธิ ($\bar{X} = 3.30$, S.D. = .561) การวิเคราะห์อัตรากำไรขั้นต้น ($\bar{X} = 3.28$, S.D. = .515) การวิเคราะห์ผลตอบแทนจากสินทรัพย์ ($\bar{X} = 3.26$, S.D. = .589) และการวิเคราะห์ผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น ($\bar{X} = 3.18$, S.D. = .578) ตามลำดับ เมื่อจำแนกการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามประเภทของธุรกิจ พบว่า

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรในระดับมาก ($\bar{X} = 3.44$, S.D. = .310) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตรากำไรสุทธิมากที่สุด ($\bar{X} = 3.59$, S.D. = .507) รองลงมาคือใช้ในการวิเคราะห์อัตรากำไรจากการดำเนินงาน ($\bar{X} = 3.53$, S.D. = .624) การวิเคราะห์ผลตอบแทนจากสินทรัพย์ ($\bar{X} = 3.47$, S.D. = .624) การวิเคราะห์อัตรากำไรขั้นต้น ($\bar{X} = 3.41$, S.D. = .618) และการวิเคราะห์ผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น ($\bar{X} = 3.18$, S.D. = .529) ตามลำดับ สำหรับ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.29$, S.D. = .346) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตรากำไรจากการดำเนินงานมากที่สุด ($\bar{X} = 3.36$, S.D. = .539) รองลงมาคือการวิเคราะห์อัตรากำไรสุทธิ ($\bar{X} = 3.30$, S.D. = .561) การวิเคราะห์อัตรากำไรขั้นต้น ($\bar{X} = 3.30$, S.D. = .495) การวิเคราะห์ผลตอบแทนจากสินทรัพย์ ($\bar{X} = 3.27$, S.D. = .603) และการวิเคราะห์ผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น ($\bar{X} = 3.22$, S.D. = .588) ตามลำดับ และ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทบริการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.16$, S.D. = .328) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตรากำไรสุทธิมากที่สุด ($\bar{X} = 3.22$, S.D. = .555) รองลงมาคือในการวิเคราะห์อัตรากำไรขั้นต้น ($\bar{X} = 3.18$, S.D. = .537) การวิเคราะห์อัตรากำไรจากการดำเนินงาน ($\bar{X} = 3.17$, S.D. = .587) การวิเคราะห์ผลตอบแทนจากสินทรัพย์ ($\bar{X} = 3.17$, S.D. = .562) และการวิเคราะห์ผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น ($\bar{X} = 3.08$, S.D. = .561) ตามลำดับ

4.12 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน (Activity ratio) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ตารางที่ 4-12 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน (Activity ratio) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ประเภทของ SMEs	การใช้ประโยชน์เพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของ SMEs						รวม		การแปลผลการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของ SMEs
	วิเคราะห์อัตราการหมุนเวียนของสินทรัพย์รวม (Total assets turnover)		วิเคราะห์ระยะเวลาเรียกเก็บหนี้ (Collection period)		วิเคราะห์อัตราการหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือ (Inventory turnover)				
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	
การผลิต	3.18	.393	3.06	.429	3.00	.612	3.08	.344	ใช้ปานกลาง
การค้า	3.22	.570	3.19	.562	3.23	.596	3.21	.463	ใช้ปานกลาง
การบริการ	3.15	.633	3.08	.561	3.17	.668	3.13	.472	ใช้ปานกลาง
รวม	3.20	.575	3.15	.554	3.20	.616	3.18	.459	ใช้ปานกลาง

จากผลการศึกษาค่าการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามตารางที่ 4-12 พบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมโดยรวมใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.18$, S.D. = .459) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตราหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือมากที่สุด ($\bar{X} = 3.20$, S.D. = .616) รองลงมาคือการวิเคราะห์อัตราหมุนเวียนของสินทรัพย์รวม ($\bar{X} = 3.20$, S.D. = .575) และการวิเคราะห์ระยะเวลาเรียกเก็บหนี้ ($\bar{X} = 3.15$, S.D. = .554) ตามลำดับ เมื่อจำแนกการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามประเภทของธุรกิจ พบว่า

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.08$, S.D. = .344) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตราหมุนเวียนของสินทรัพย์รวมมากที่สุด ($\bar{X} = 3.18$, S.D. = .393) รองลงมาคือการวิเคราะห์ระยะเวลาเรียกเก็บหนี้ ($\bar{X} = 3.06$, S.D. = .429) และการวิเคราะห์อัตราหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือ ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = .612) ตามลำดับ สำหรับ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.21$, S.D. = .463) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตราหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือมากที่สุด ($\bar{X} = 3.23$, S.D. = .596) รองลงมาคือการวิเคราะห์อัตราหมุนเวียนของสินทรัพย์รวม ($\bar{X} = 3.22$, S.D. = .570) และการวิเคราะห์ระยะเวลาเรียกเก็บหนี้ ($\bar{X} = 3.19$, S.D. = .562) ตามลำดับ และ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.13$, S.D. = .472) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตราหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือมากที่สุด ($\bar{X} = 3.17$, S.D. = .668) รองลงมาคือการวิเคราะห์อัตราหมุนเวียนของสินทรัพย์รวม ($\bar{X} = 3.15$, S.D. = .633) และการวิเคราะห์ระยะเวลาเรียกเก็บหนี้ ($\bar{X} = 3.08$, S.D. = .561) ตามลำดับ

4.13 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ (Leverage ratio) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)
 ตารางที่ 4-13 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ (Leverage ratio) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาด
 ย่อม (SMEs)

ประเภทของ SMEs	การแปลผลการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ของ SMEs						การแปลผลการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ของ SMEs
	วิเคราะห์อัตราหนี้สินต่อสินทรัพย์รวม (Debt to total assets)		วิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (Debt to equity ratio)		รวม		
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	
การผลิต	3.12	.485	3.41	.795	3.26	.562	ใช้ปานกลาง
การค้า	3.20	.579	3.16	.534	3.18	.486	ใช้ปานกลาง
การบริการ	3.10	.573	3.10	.573	3.10	.494	ใช้ปานกลาง
รวม	3.17	.571	3.16	.566	3.16	.493	ใช้ปานกลาง

จากผลการศึกษาการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามตารางที่ 4-13 พบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมโดยรวมใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.16$, S.D. = .493) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์รวมมากที่สุด ($\bar{X} = 3.17$, S.D. = .571) รองลงมาคือการวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้น ($\bar{X} = 3.16$, S.D. = .566) ตามลำดับ เมื่อจำแนกการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามประเภทของธุรกิจ พบว่า

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.26$, S.D. = .562) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้นมากที่สุด ($\bar{X} = 3.41$, S.D. = .795) รองลงมาคือการวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์รวม ($\bar{X} = 3.12$, S.D. = .485) ตามลำดับ สำหรับ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.18$, S.D. = .486) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์รวมมากที่สุด ($\bar{X} = 3.20$, S.D. = .579) รองลงมาคือการวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้น ($\bar{X} = 3.16$, S.D. = .534) ตามลำดับ และ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.10$, S.D. = .494) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์รวมและวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้น ($\bar{X} = 3.10$, S.D. = .573)

4.14 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ตารางที่ 4-14 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ประเภทของ SMEs	การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของ SMEs															การแปลผลการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของ SMEs	
	ใช้เพื่อตัดสินใจลงทุน		ใช้เพื่อการบริหารหนี้สิน		ใช้เพื่อวางแผนภาษี		ใช้เพื่อการจัดสรรงบประมาณ		ใช้เพื่อการวิเคราะห์สถานะทางการเงินที่ต้องการกู้ยืม		ใช้เพื่อการพิจารณาซื้อหุ้นกู้		ใช้เพื่อกำหนดต้นทุนและประสิทธิภาพของการดำเนินงาน		รวม		
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$		S.D.
การผลิต	3.47	.717	3.24	.664	3.06	.556	3.06	.243	3.06	.556	3.00	.354	3.00	.354	3.13	.208	ใช้ปานกลาง
การค้า	3.17	.573	3.17	.583	3.16	.492	3.10	.496	3.12	.449	3.11	.439	3.09	.444	3.13	.314	ใช้ปานกลาง
การบริการ	3.10	.477	3.18	.390	3.22	.490	3.08	.381	3.05	.467	3.07	.482	2.98	.469	3.10	.266	ใช้ปานกลาง
รวม	3.17	.566	3.18	.547	3.17	.496	3.10	.457	3.10	.460	3.09	.444	3.06	.445	3.12	.296	ใช้ปานกลาง

จากผลการศึกษาการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามตารางที่ 4-14 พบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมโดยรวมใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.12$, S.D. = .296) โดยใช้เพื่อการบริหารหนี้มากที่สุด ($\bar{X} = 3.18$, S.D. = .547) รองลงมาคือใช้เพื่อการตัดสินใจ ($\bar{X} = 3.17$, S.D. = .566) ใช้เพื่อการวางแผนภาษี ($\bar{X} = 3.17$, S.D. = .496) ใช้เพื่อการวิเคราะห์สถานะทางการเงินต้องการกู้เงิน ($\bar{X} = 3.10$, S.D. = .460) ใช้เพื่อการจัดสรรงบประมาณ ($\bar{X} = 3.10$, S.D. = .457) ใช้เพื่อการพิจารณาซื้อหุ้นกู้ ($\bar{X} = 3.09$, S.D. = .444) และใช้เพื่อการกำหนดต้นทุนและประสิทธิผลของการดำเนินงาน ($\bar{X} = 3.06$, S.D. = .445) ตามลำดับ เมื่อจำแนกการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามประเภทของธุรกิจ พบว่า

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.13$, S.D. = .208) โดยใช้เพื่อการตัดสินใจลงทุนมากที่สุด ($\bar{X} = 3.47$, S.D. = .717) รองลงมาคือใช้เพื่อการบริหารหนี้ ($\bar{X} = 3.24$, S.D. = .664) ใช้เพื่อการวางแผนภาษี ($\bar{X} = 3.06$, S.D. = .556) ใช้เพื่อการวิเคราะห์สถานะทางการเงินต้องการกู้เงิน ($\bar{X} = 3.06$, S.D. = .556) ใช้เพื่อการจัดสรรงบประมาณ ($\bar{X} = 3.06$, S.D. = .243) ใช้เพื่อการพิจารณาซื้อหุ้นกู้ ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = .354) และใช้เพื่อการกำหนดต้นทุนและประสิทธิผลของการดำเนินงาน ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = .354) ตามลำดับ สำหรับ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.13$, S.D. = .314) โดยใช้เพื่อการบริหารหนี้มากที่สุด ($\bar{X} = 3.17$, S.D. = .583) รองลงมาคือใช้เพื่อการตัดสินใจลงทุน ($\bar{X} = 3.17$, S.D. = .573) ใช้เพื่อการวางแผนภาษี ($\bar{X} = 3.16$, S.D. = .492) ใช้เพื่อการวิเคราะห์สถานะทางการเงินต้องการกู้เงิน ($\bar{X} = 3.12$, S.D. = .449) ใช้เพื่อการพิจารณาซื้อหุ้นกู้ ($\bar{X} = 3.11$, S.D. = .439) ใช้เพื่อการจัดสรรงบประมาณ ($\bar{X} = 3.10$, S.D. = .496) และใช้เพื่อการกำหนดต้นทุนและประสิทธิผลของการดำเนินงาน ($\bar{X} = 3.09$, S.D. = .444) ตามลำดับ และ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทบริการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.10$, S.D. = .266) โดยใช้เพื่อการวางแผนภาษีมากที่สุด ($\bar{X} = 3.22$, S.D. = .490) รองลงมาคือใช้เพื่อการบริหารหนี้ ($\bar{X} = 3.18$, S.D. = .390) ใช้เพื่อการตัดสินใจลงทุน ($\bar{X} = 3.10$, S.D. = .477) ใช้เพื่อการจัดสรรงบประมาณ ($\bar{X} = 3.08$, S.D. = .381) ใช้เพื่อการพิจารณาซื้อหุ้นกู้ ($\bar{X} = 3.07$, S.D. = .482) ใช้เพื่อการวิเคราะห์สถานะทางการเงินต้องการกู้เงิน ($\bar{X} = 3.05$, S.D. = .467) และใช้เพื่อการกำหนดต้นทุนและประสิทธิผลของการดำเนินงาน ($\bar{X} = 2.98$, S.D. = .469) ตามลำดับ

ตอนที่ 3 ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs)

4.15 ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอก (Ability to access external source of capital) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ตารางที่ 4-15 แสดงค่าเฉลี่ยความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ประเภท ของ SMEs	ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของ SMEs												รวม	การแปลผล ความสามารถ ในการเข้าถึง แหล่งเงินทุน ภายนอกของ SMEs	
	สามารถกู้เงิน จากสถาบัน การเงิน		สามารถกู้เงิน จากสถาบัน การเงิน โดยมีต้นทุนต่ำ		สามารถกู้เงิน จากสถาบัน การเงิน โดยได้รับอัตรา ดอกเบี้ยต่ำ		สามารถกู้เงิน จากสถาบัน การเงิน โดยมี ค่าใช้จ่ายในการ ดำเนินการต่ำ		สามารถกู้เงินจาก สถาบันการเงิน โดยใช้หลักทรัพย์ ในการค้ำประกัน ต่ำ		ขั้นตอนในการ ขออนุมัติเงินกู้ จากสถาบัน การเงินมีความ รวดเร็ว				
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.			$\bar{x}$
การผลิต	3.24	.562	3.24	.562	3.41	.507	3.29	.686	3.18	.529	3.12	.332	3.25	.295	มีความสามารถ ปานกลาง
การค้า	3.20	.483	3.24	.454	3.32	.504	3.32	.515	3.21	.543	3.10	.460	3.23	.337	มีความสามารถ ปานกลาง
การบริการ	3.13	.389	3.13	.389	3.25	.437	3.28	.490	3.32	.567	3.17	.557	3.21	.249	มีความสามารถ ปานกลาง
รวม	3.19	.467	3.21	.448	3.31	.489	3.31	.521	3.23	.548	3.12	.477	3.23	.314	มีความสามารถ ปานกลาง

จากผลการศึกษาความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามตารางที่ 4-15 พบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมโดยรวมมีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.23$, S.D. = .314) โดยสามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการต่ำมากที่สุด ($\bar{X} = 3.31$, S.D. = .521) รองลงมาคือสามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยได้รับอัตราดอกเบี้ยต่ำ ($\bar{X} = 3.31$, S.D. = .489) สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยใช้หลักทรัพย์ในการค้ำประกันต่ำ ($\bar{X} = 3.23$, S.D. = .548) สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีต้นทุนต่ำ ($\bar{X} = 3.21$, S.D. = .448) สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงิน ($\bar{X} = 3.19$, S.D. = .467) และขั้นตอนในการขออนุมัติเงินกู้จากสถาบันการเงินมีความรวดเร็ว ($\bar{X} = 3.12$, S.D. = .477) ตามลำดับ เมื่อจำแนกความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามประเภทของธุรกิจ พบว่า

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตมีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = .295) โดยสามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยได้รับอัตราดอกเบี้ยต่ำมากที่สุด ($\bar{X} = 3.41$, S.D. = .507) รองลงมาคือสามารถกู้เงินจากสถาบันการเงิน โดยมียค่าใช้จ่ายในการดำเนินการต่ำ ($\bar{X} = 3.29$, S.D. = .686) สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงิน ($\bar{X} = 3.24$, S.D. = .562) สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีต้นทุนต่ำ ($\bar{X} = 3.24$, S.D. = .562) สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยใช้หลักทรัพย์ในการค้ำประกันต่ำ ($\bar{X} = 3.18$, S.D. = .529) และ ขั้นตอนในการขออนุมัติเงินกู้จากสถาบันการเงินมีความรวดเร็ว ($\bar{X} = 3.12$, S.D. = .332) ตามลำดับ สำหรับ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้ามีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.23$, S.D. = .337) โดยสามารถกู้เงินจากสถาบันการเงิน โดยมียค่าใช้จ่ายในการดำเนินการต่ำมากที่สุด ($\bar{X} = 3.32$, S.D. = .515) สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยได้รับอัตราดอกเบี้ยต่ำ ($\bar{X} = 3.32$, S.D. = .504) สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีต้นทุนต่ำ ($\bar{X} = 3.24$, S.D. = .454) สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยใช้หลักทรัพย์ในการค้ำประกันต่ำ ($\bar{X} = 3.21$, S.D. = .543) สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงิน ($\bar{X} = 3.20$, S.D. = .483) และ ขั้นตอนในการขออนุมัติเงินกู้จากสถาบันการเงินมีความรวดเร็ว ($\bar{X} = 3.12$, S.D. = .332) ตามลำดับ และ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทบริการความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.21$, S.D. = .249) โดยสามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยใช้หลักทรัพย์ในการค้ำประกันต่ำมากที่สุด ($\bar{X} = 3.32$, S.D. = .567) สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงิน โดยมียค่าใช้จ่ายในการดำเนินการต่ำ ($\bar{X} = 3.28$, S.D. = .490) สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยได้รับอัตราดอกเบี้ยต่ำ ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = .437) ขั้นตอนในการขออนุมัติเงินกู้จากสถาบันการเงินมีความรวดเร็ว ($\bar{X} = 3.17$, S.D. = .557) สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินและสามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีต้นทุนต่ำ ($\bar{X} = 3.13$, S.D. = .389) ตามลำดับ

ตอนที่ 4 ความสำเร็จในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

4.16 ความสำเร็จในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ตารางที่ 4-16 แสดงค่าเฉลี่ยความสำเร็จในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ประเภท ของ SMEs	ความสำเร็จในการดำเนินงานของ SMEs														รวม	แปลผลความสำเร็จ ในการดำเนินงาน	
	ความพึงพอใจต่อ ความสามารถ ในการทำ กำไร		ความพึงพอใจต่อการ เติบโตของ ยอดขาย		ความพึงพอใจต่อ ผลตอบแทน ในสินทรัพย์		ความพึงพอใจต่อ สภาพคล่อง		ความพึงพอใจต่อ รูปแบบการ ดำเนินงาน		ความพึงพอใจ ต่อความเป็น อิสระในการ ดำเนินงานโดย ไม่ต้องพึ่งพา การลงทุนจาก คนภายนอก		ความพึงพอใจ ต่อความมั่นคง ในการ ดำเนินงาน				
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.			$\bar{x}$
การผลิต	3.29	.470	3.29	.470	3.24	.664	3.12	.600	3.18	.393	3.12	.332	3.06	.243	3.18	.289	มีความสำเร็จปานกลาง
การค้า	3.23	.485	3.22	.469	3.21	.543	3.26	.534	3.25	.531	3.13	.458	3.11	.411	3.20	.325	มีความสำเร็จปานกลาง
การบริการ	3.18	.390	3.23	.427	3.18	.537	3.12	.613	3.15	.481	3.22	.415	3.10	.399	3.17	.279	มีความสำเร็จปานกลาง
รวม	3.22	.462	3.23	.458	3.20	.548	3.21	.560	3.22	.511	3.15	.441	3.10	.398	3.19	.311	มีความสำเร็จปานกลาง

จากผลการศึกษาความสำเร็จในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามตารางที่ 4-16 พบว่า วิชาหลักขนาดกลางและขนาดย่อมโดยรวมมีความสำเร็จในการดำเนินงานระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.19$, S.D. = .311) โดยมีความพึงพอใจต่อการเติบโตของยอดขายของธุรกิจมากที่สุด ($\bar{X} = 3.23$, S.D. = .458) รองลงมาคือมีความพึงพอใจต่อรูปแบบการดำเนินงานของธุรกิจ ($\bar{X} = 3.22$, S.D. = .511) มีความพึงพอใจต่อความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจ ($\bar{X} = 3.22$, S.D. = .462) มีความพึงพอใจต่อสภาพคล่องของธุรกิจ ($\bar{X} = 3.21$, S.D. = .560) มีความพึงพอใจต่อผลตอบแทนในสินทรัพย์ของธุรกิจ ($\bar{X} = 3.20$, S.D. = .548) มีความพึงพอใจต่อความเป็นอิสระในการดำเนินงานของธุรกิจโดยไม่ต้องพึ่งพาการลงทุนจากจากคนภายนอก ($\bar{X} = 3.15$, S.D. = .441) และความพึงพอใจต่อความมั่นคงในการดำเนินงานของธุรกิจ ($\bar{X} = 3.10$, S.D. = .398) ตามลำดับ เมื่อจำแนกความสำเร็จของในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามประเภทธุรกิจ พบว่า

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตมีความสำเร็จในการดำเนินงานระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.18$, S.D. = .289) โดยมีความพึงพอใจต่อความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจและความพึงพอใจต่อการเติบโตของยอดขายของธุรกิจมากที่สุด ($\bar{X} = 3.29$, S.D. = .470) รองลงมาคือมีความพึงพอใจต่อผลตอบแทนในสินทรัพย์ของธุรกิจ ($\bar{X} = 3.24$, S.D. = .664) มีความพึงพอใจต่อรูปแบบการดำเนินงานของธุรกิจ ($\bar{X} = 3.18$, S.D. = .393) มีความพึงพอใจต่อสภาพคล่องของธุรกิจ ($\bar{X} = 3.12$, S.D. = .600) มีความพึงพอใจต่อความเป็นอิสระในการดำเนินงานของธุรกิจโดยไม่ต้องพึ่งพาการลงทุนจากคนภายนอก ($\bar{X} = 3.12$, S.D. = .332) และความพึงพอใจต่อความมั่นคงในการดำเนินงานของธุรกิจ ($\bar{X} = 3.06$, S.D. = .243) ตามลำดับ สำหรับ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้ามีความสำเร็จในการดำเนินงานระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.20$, S.D. = .325) โดยมีความพึงพอใจต่อสภาพคล่องของธุรกิจมากที่สุด ($\bar{X} = 3.26$, S.D. = .534) รองลงมาคือมีความพึงพอใจต่อรูปแบบการดำเนินงานของธุรกิจ ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = .534) มีความพึงพอใจต่อความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจ ($\bar{X} = 3.23$, S.D. = .485) มีความพึงพอใจต่อการเติบโตของยอดขายของธุรกิจ ($\bar{X} = 3.22$, S.D. = .469) มีความพึงพอใจต่อผลตอบแทนในสินทรัพย์ของธุรกิจ ($\bar{X} = 3.21$, S.D. = .543) มีความพึงพอใจต่อความเป็นอิสระในการดำเนินงานของธุรกิจโดยไม่ต้องพึ่งพาการลงทุนจากคนภายนอก ($\bar{X} = 3.13$, S.D. = .458) และความพึงพอใจต่อความมั่นคงในการดำเนินงานของธุรกิจ ($\bar{X} = 3.11$, S.D. = .411) ตามลำดับ และ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการมีความสำเร็จในการดำเนินงานระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.17$, S.D. = .279) โดยมีความพึงพอใจต่อการเติบโตของยอดขายของธุรกิจมากที่สุด ($\bar{X} = 3.23$, S.D. = .427) รองลงมาคือมีความพึงพอใจต่อความเป็นอิสระในการดำเนินงานของธุรกิจโดยไม่ต้องพึ่งพาการลงทุนจากคนภายนอก ($\bar{X} = 3.22$, S.D. = .415) มีความพึงพอใจต่อผลตอบแทนในสินทรัพย์ของธุรกิจ ($\bar{X} = 3.18$, S.D. = .537) มีความพึงพอใจต่อความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจ ($\bar{X} = 3.18$, S.D. = .390) มีความพึงพอใจต่อรูปแบบการดำเนินงานของธุรกิจ ($\bar{X} = 3.15$, S.D. = .481) มีความพึงพอใจต่อสภาพคล่องของธุรกิจ ($\bar{X} = 3.12$, S.D. = .613) และความพึงพอใจต่อความมั่นคงในการดำเนินงานของธุรกิจ ($\bar{X} = 3.10$, S.D. = .399) ตามลำดับ

ตอนที่ 5 ผลการทดสอบสมมติฐาน

ในการศึกษาการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาจากความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 249 แห่ง โดยศึกษาจากปัจจัย 3 ด้าน ประกอบด้วย 1) การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 2) ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และ 3) ความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และมีผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

จากผลการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กับ ตัวแปรการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งประกอบด้วย 1) การวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 2) การวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 3) การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 4) การวัดความสามารถในการชำระหนี้ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และ 5) การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามตารางที่ 4-17 พบว่า การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแต่ละด้านมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในด้านการวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสูงที่สุด ($r = .516$) รองลงมาคือการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ($r = .477$) การวัดความสามารถในการชำระหนี้ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ($r = .346$) การวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ($r = .318$) และ การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ($r = .283$) ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่า

ในการทดสอบ Multicollinearity ระหว่างตัวแปรอิสระซึ่งประกอบด้วย การวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การวัดความสามารถในการชำระหนี้ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และ การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่ามีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.01 โดยมีค่า Variance Inflation Factor (VIF) อยู่ระหว่าง 1.1197 – 1.420 ($VIF < 10$) แสดงให้เห็นว่าความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระไม่ก่อให้เกิดปัญหาต่อรูปแบบความสัมพันธ์ที่สร้างขึ้น

ตารางที่ 4-17 การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน กับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ตัวแปร	ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอก	การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	การวัดความสามารถในการทำกำไร	การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	การวัดความสามารถในการชำระหนี้	การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	VIF
ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอก	1						
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	.516**	1					1.354
การวัดความสามารถในการทำกำไร	.318**	.308**	1				1.197
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	.283**	.325**	.197**	1			1.255
การวัดความสามารถในการชำระหนี้	.346**	.313**	.145*	.382**	1		1.300
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	.477**	.427**	.361**	.277**	.363**	1	1.420

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

วิเคราะห์สมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression)

เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน กับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ในการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินกับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยใช้สมการถดถอยเชิงซ้อน ผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกตัวแปรเข้าสมการด้วยวิธี Enter โดยกำหนดให้

- γ หมายถึง ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของ SMEs
- χ_1 หมายถึง การวัดสภาพคล่องทางการเงินของ SMEs
- χ_2 หมายถึง การวัดความสามารถในการทำกำไรของ SMEs
- χ_3 หมายถึง การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของ SMEs
- χ_4 หมายถึง การวัดความสามารถในการชำระหนี้ของ SMEs
- χ_5 หมายถึง การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของ SMEs
- α หมายถึง ค่าคงที่ของสมการ (ค่าของ γ เมื่อ $\chi = 0$)
- β_1 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร χ_1 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่
- β_2 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร χ_2 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่
- β_3 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร χ_3 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่
- β_4 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร χ_4 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่
- β_5 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร χ_5 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่
- ε หมายถึง ค่าความคลาดเคลื่อนที่เกิดขึ้นอย่างสุ่ม

ซึ่งมีตัวแปรที่นำเข้าสมการดังนี้

$$\gamma = \alpha + \beta_1\chi_1 + \beta_2\chi_2 + \beta_3\chi_3 + \beta_4\chi_4 + \beta_5\chi_5 + \varepsilon \text{ ----- (1)}$$

ตารางที่ 4-18 การวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน กับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน SMEs	ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของ SMEs			
	Beta	Std. Error	t	Sig.
Constant	.982	.206	4.759	.000*
การวัดสภาพคล่องของ SMEs	.243	.044	5.5511	.000*
การวัดความสามารถในการทำกำไรของ SMEs	.093	.051	1.842	.067
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของ SMEs	.029	.039	.738	.461
การวัดความสามารถในการชำระหนี้ของ SMEs	.079	.037	2.135	.034*
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของ SMEs	.258	.064	4.012	.000*
Sig. = .000, R ² = .372, Adj. R ² = .360				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากผลการทดสอบสมมติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงซ้อนในตารางที่ 4-18 พบว่า ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมขึ้นอยู่กับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน 37.20% (R Square = .372) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 โดยพบว่าการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในด้านการวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การวัดความสามารถในการชำระหนี้ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ส่งผลกระทบบวกต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05

สมมติฐานที่ 2 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินส่งผลกระทบบวกต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กับตัวแปรการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งประกอบด้วย 1) การวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 2) การวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 3) การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 4) การวัดความสามารถในการชำระหนี้ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และ 5) การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามตารางที่ 4-19 พบว่า การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแต่ละด้านมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในด้านการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มี

ความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสูงสุด ($r = .544$) รองลงมาคือการวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ($r = .442$) การวัดความสามารถในการชำระหนี้ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ($r = .381$) การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ($r = .345$) และการวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ($r = .269$) และ ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่า

ในการทดสอบ Multicollinearity ระหว่างตัวแปรอิสระซึ่งประกอบด้วย การวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การวัดความสามารถในการชำระหนี้ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่ามีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.01 โดยมีค่า Variance Inflation Factor (VIF) อยู่ระหว่าง 1.197 – 1.420 ($VIF < 10$) แสดงให้เห็นว่าความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระไม่ก่อให้เกิดปัญหาต่อรูปแบบความสัมพันธ์ที่สร้างขึ้น

ตารางที่ 4-19 การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ตัวแปร	ความสำเร็จของ SMEs	การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	การวัดความสามารถในการทำกำไร	การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	การวัดความสามารถในการชำระหนี้	การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	VIF
ความสำเร็จของ SMEs	1						
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	.442**	1					1.354
การวัดความสามารถในการทำกำไร	.269**	.308**	1				1.197
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	.345**	.325**	.197**	1			1.255
การวัดความสามารถในการชำระหนี้	.381**	.313**	.145*	.382**	1		1.300
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	.544**	.427**	.361**	.277**	.363**	1	1.420

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

วิเคราะห์สมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression)

เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ในการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยใช้สมการถดถอยเชิงซ้อน ผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกตัวแปรเข้าสมการด้วยวิธี Enter โดยกำหนดให้

- γ หมายถึง ความสำเร็จของ SMEs
- χ_1 หมายถึง การวัดสภาพคล่องทางการเงินของ SMEs
- χ_2 หมายถึง การวัดความสามารถในการทำกำไรของ SMEs
- χ_3 หมายถึง การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของ SMEs
- χ_4 หมายถึง การวัดความสามารถในการชำระหนี้ของ SMEs
- χ_5 หมายถึง การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของ SMEs
- α หมายถึง ค่าคงที่ของสมการ (ค่าของ γ เมื่อ $\chi = 0$)
- β_1 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร χ_1 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่
- β_2 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร χ_2 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่
- β_3 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร χ_3 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่
- β_4 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร χ_4 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่
- β_5 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร χ_5 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่
- ε หมายถึง ค่าความคลาดเคลื่อนที่เกิดขึ้นอย่างสุ่ม

ซึ่งมีตัวแปรที่นำเข้าสมการดังนี้

$$\gamma = \alpha + \beta_1\chi_1 + \beta_2\chi_2 + \beta_3\chi_3 + \beta_4\chi_4 + \beta_5\chi_5 + \varepsilon \text{ ----- (2)}$$

ตารางที่ 4-20 การวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน SMEs กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน SMEs	ความสำเร็จของ SMEs			
	Beta	Std. Error	t	Sig.
Constant	.894	.202	4.431	.000*
การวัดสภาพคล่องของ SMEs	.142	.043	3.305	.001*
การวัดความสามารถในการทำกำไรของ SMEs	.030	.050	.607	.544
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของ SMEs	.083	.038	2.175	.031*
การวัดความสามารถในการชำระหนี้ของ SMEs	.086	.036	2.367	.019*
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของ SMEs	.385	.063	6.127	.000*
Sig. = .000, R ² = .388, Adj. R ² = .375				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากผลการทดสอบสมมติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงซ้อนในตารางที่ 4-20 พบว่า ความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมขึ้นอยู่กับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน 38.80% (R Square = .388) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 โดยพบว่าการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในด้านการวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การวัดความสามารถในการชำระหนี้ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ส่งผลกระทบเชิงบวกต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05

สมมติฐานที่ 3 ลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ต่างกัน การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่างกัน

ตารางที่ 4-21 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามประเภทธุรกิจ

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของ SMEs	ประเภทของ SMEs						รวม		F	Sig.
	การผลิต		การค้า		การบริการ					
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	3.24	.387	3.29	.437	3.23	.400	3.27	.425	.626	.535
การวัดความสามารถในการทำกำไร	3.44	.310	3.29	.346	3.16	.328	3.27	.345	5.232	.006*
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	3.08	.344	3.21	.463	3.13	.472	3.18	.459	1.166	.313
การวัดความสามารถในการชำระหนี้	3.26	.562	3.18	.486	3.10	.494	3.16	.493	.923	.399
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	3.13	.208	3.13	.314	3.10	.266	3.12	.296	.299	.742
รวม	3.23	.201	3.21	.208	3.14	.208	3.20	.252	2.021	.135

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการทดสอบสมมติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามประเภทธุรกิจ ในตารางที่ 4-21 พบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิต การค้า และการบริการต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินโดยภาพรวมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 (Sig. = .135) และเมื่อนำมาพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

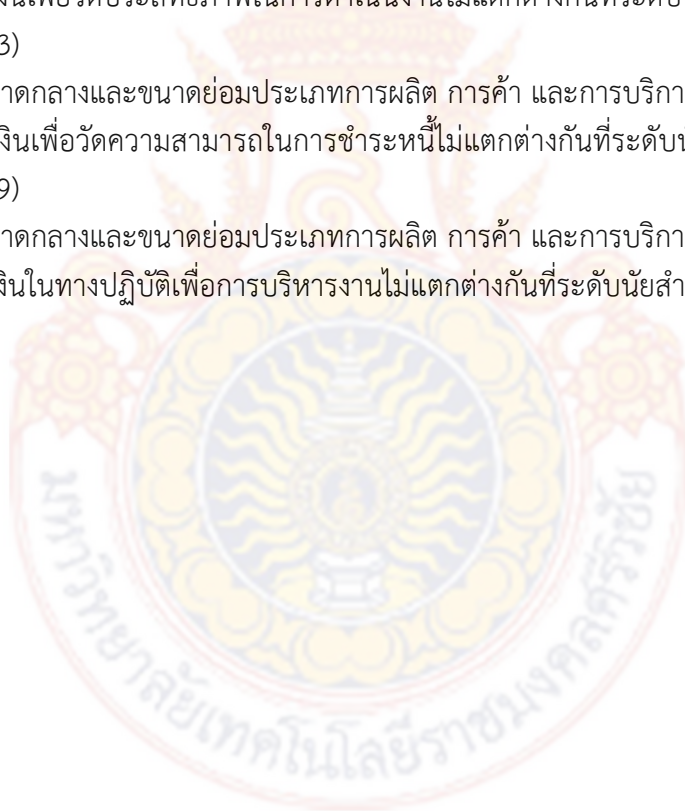
ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิต การค้า และการบริการต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 (Sig. = .535)

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิต การค้า และการบริการต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 (Sig. = .006) โดยธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิต

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิต การค้า และการบริการต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 (Sig. = .313)

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิต การค้า และการบริการต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 (Sig. = .399)

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิต การค้า และการบริการต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 (Sig. = .742)

ตารางที่ 4-22 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามรูปแบบของธุรกิจ

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของ SMEs	รูปแบบของ SMEs						รวม	F	Sig.	
	ห้างหุ้นส่วนจำกัด		ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล		บริษัทจำกัด					
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	3.29	.499	3.20	.305	3.28	.421	3.27	.425	.272	.762
การวัดความสามารถในการทำกำไร	3.29	.337	3.42	.393	3.25	.340	3.27	.345	2.166	.117
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	3.14	.585	3.19	.400	3.19	.440	3.18	.459	.171	.843
การวัดความสามารถในการชำระหนี้	3.17	.436	3.28	.600	3.15	.493	3.16	.493	.530	.590
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	3.22	.253	3.07	.198	3.11	.309	3.12	.296	2.175	.116
รวม	3.23	.253	3.22	.182	3.19	.258	3.20	.252	.488	.615

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการทดสอบสมมติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามรูปแบบของธุรกิจ ในตารางที่ 4-22 พบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในรูปแบบห้างหุ้นส่วนจำกัด ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล และบริษัทจำกัดต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินโดยภาพรวมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 (Sig. = .615) และเมื่อนำมาพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในรูปแบบห้างหุ้นส่วนจำกัด ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล และบริษัทจำกัดต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัตถุประสงค์ของการเงินไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 (Sig. = .762)

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในรูปแบบห้างหุ้นส่วนจำกัด ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล และบริษัทจำกัดต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 (Sig. = .117)

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในรูปแบบห้างหุ้นส่วนจำกัด ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล และบริษัทจำกัดต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 (Sig. = .843)

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในรูปแบบห้างหุ้นส่วนจำกัด ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล และบริษัทจำกัดต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 (Sig. = .590)

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในรูปแบบห้างหุ้นส่วนจำกัด ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล และบริษัทจำกัดต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 (Sig. = .116)

ตารางที่ 4-23 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามระยะเวลาในการดำเนินงานของธุรกิจ

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของ SMEs	ระยะเวลาในการดำเนินงานของ SMEs								รวม		F	Sig.
	น้อยกว่า 3 ปี		3 – 5 ปี		6 – 10 ปี		10 ปีขึ้นไป		$\bar{x}$	S.D.		
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.				
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	4.00	1.414	3.40	.365	3.18	.359	3.31	.430	3.27	.425	3.936	.009*
การวัดความสามารถในการทำกำไร	3.60	.283	.352	.226	3.18	.321	3.30	.351	3.27	3.45	3.443	.017*
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	3.00	.000	3.13	.298	3.17	.467	3.19	.463	3.18	.459	.176	.912
การวัดความสามารถในการชำระหนี้	3.25	.354	3.10	.224	3.07	.467	3.21	.508	3.16	.493	1.367	.253
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	3.00	.404	3.26	.156	3.05	.254	3.16	.311	3.12	.296	2.988	.032*
รวม	3.33	.318	3.31	.178	3.12	.193	3.22	.270	3.20	.252	3.580	.015*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการทดสอบสมมติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามระยะเวลาในการดำเนินงานของธุรกิจ ในตารางที่ 4-23 พบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินโดยภาพรวมแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 (Sig. = .015) โดยธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 6 – 10 ปี ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินมากกว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10 ปี และเมื่อนำมาพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

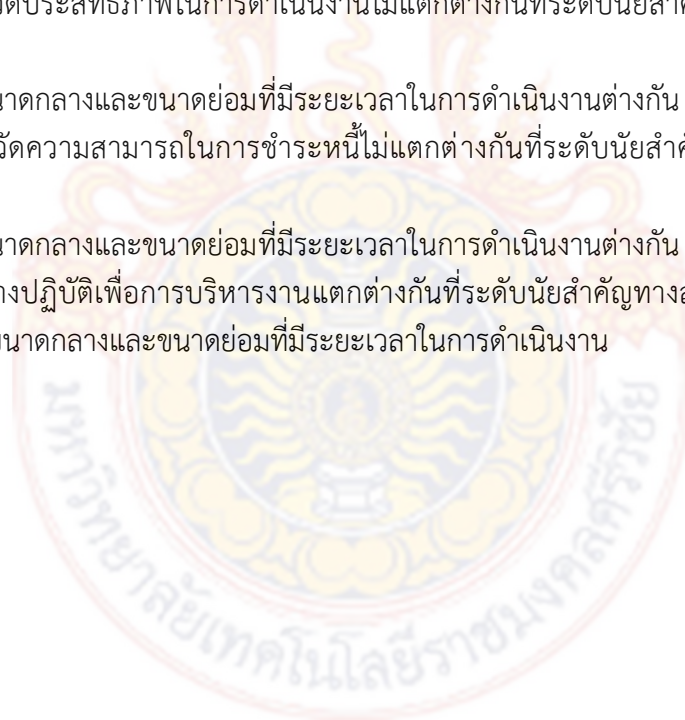
ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 (Sig. = .009) โดยธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 (Sig. = .017) โดยธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 (Sig. = .912)

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 (Sig. = .253)

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 (Sig. = .032) โดยธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน

ตารางที่ 4-24 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำแผนธุรกิจ

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของ SMEs	การจัดทำแผนธุรกิจ SMEs				t	Sig.
	มีการจัดทำแผนธุรกิจ		ไม่มีการจัดทำแผนธุรกิจ			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	3.28	.423	3.24	.432	.633	.528
การวัดความสามารถในการทำกำไร	3.29	.354	3.20	.304	1.579	.116
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	3.19	.466	3.15	.434	.608	.544
การวัดความสามารถในการชำระหนี้	3.17	.496	3.14	.485	.482	.631
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	3.15	.309	3.04	.231	2.744	.007*
รวม	3.21	.265	3.14	.193	2.287	.024*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการทดสอบสมมติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามการจัดทำแผนธุรกิจ ในตารางที่ 4-24 พบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนธุรกิจต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินโดยภาพรวมแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 (Sig. = .024) โดยธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนธุรกิจใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินมากกว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่มีการจัดทำแผนธุรกิจ ($\bar{X} = 3.21, 3.14$) และเมื่อนำมาพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนธุรกิจต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 (Sig. = .528)

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนธุรกิจต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 (Sig. = .116)

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนธุรกิจต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 (Sig. = .544)

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนธุรกิจต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 (Sig. = .631)

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนธุรกิจต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 (Sig. = .007) โดยธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนธุรกิจใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานมากกว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่มีการจัดทำแผนธุรกิจ

ตารางที่ 4-25 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำแผนการตลาด

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของ SMEs	การจัดทำแผนธุรกิจ SMEs				t	Sig.
	มีการจัดทำแผนการตลาด		ไม่มีการจัดทำแผนการตลาด			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	3.28	.424	3.24	.427	.614	.540
การวัดความสามารถในการทำกำไร	3.30	.356	3.15	.273	3.164	.002*
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	3.20	.468	3.13	.422	1.002	.319
การวัดความสามารถในการชำระหนี้	3.17	.492	3.13	.498	.604	.547
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	4.14	.301	3.04	.264	2.395	.019*
รวม	3.21	.263	3.12	.190	2.868	.005*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการทดสอบสมมติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามการจัดทำแผนการตลาด ในตารางที่ 4-25 พบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนการตลาดต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินโดยภาพรวมแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 (Sig. = .005) โดยธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนการตลาดใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินมากกว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่มีการจัดทำแผนการตลาด ($\bar{X} = 3.21, 3.12$) และเมื่อนำมาพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนการตลาดต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 (Sig. = .540)

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนการตลาดต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 (Sig. = .002) โดยธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนการตลาดใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรมากกว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่มีการจัดทำแผนการตลาด

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนการตลาดต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 (Sig. = .319)

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนการตลาดต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 (Sig. = .547)

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนการตลาดต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 (Sig. = .019)

โดยธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนการตลาดใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานมากกว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่มีการจัดทำแผนการตลาด

ตารางที่ 4-26 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำบัญชี

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของ SMEs	การจัดทำบัญชีของ SMEs				t	Sig.
	จ้างสำนักงานบัญชีจัดทำ		จัดทำเอง			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	3.13	.291	3.39	.480	-5.252	.000*
การวัดความสามารถในการทำกำไร	3.22	.335	3.31	.349	-2.048	.042*
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	3.09	.394	3.26	.494	-3.034	.003*
การวัดความสามารถในการชำระหนี้	3.08	.519	3.24	.459	-2.641	.009*
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	3.06	.221	3.17	.340	-3.011	.003*
รวม	3.12	.173	3.26	.288	-4.770	.000*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการทดสอบสมมติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามการจัดทำบัญชีธุรกิจ ในตารางที่ 4-26 พบว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำบัญชีธุรกิจต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินโดยภาพรวมแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 (Sig. = .000) โดยธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำบัญชีธุรกิจเองใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินมากกว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จ้างสำนักงานบัญชีในการจัดทำบัญชี ($\bar{X}$ = 3.26, 3.12) และเมื่อนำมาพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จัดทำบัญชีธุรกิจต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 (Sig. = .000) โดยธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำบัญชีธุรกิจเองใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินมากกว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จ้างสำนักงานบัญชีในการจัดทำบัญชี

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำบัญชีธุรกิจต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 (Sig. = .042) โดยธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำบัญชีธุรกิจเองใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรมากกว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จ้างสำนักงานบัญชีในการจัดทำบัญชี

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำบัญชีธุรกิจต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 (Sig. = .003) โดยธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำบัญชีธุรกิจเองใช้ประโยชน์จากรายงานทาง

การเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานมากกว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จ้างสำนักงานบัญชีในการจัดทำบัญชี

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำบัญชีธุรกิจต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 (Sig. = .009) โดยธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำบัญชีธุรกิจด้วยตนเองใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้มากกว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จ้างสำนักงานบัญชีในการจัดทำบัญชี

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำบัญชีธุรกิจต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 (Sig. = .003) โดยธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำบัญชีธุรกิจด้วยตนเองใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานมากกว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จ้างสำนักงานบัญชีในการจัดทำบัญชี

ตารางที่ 4-27 แสดงภาพรวมผลการทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของ SMEs	ประเภทของธุรกิจ	รูปแบบธุรกิจ	ระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ	การจัดทำแผนธุรกิจ	การจัดทำแผนการตลาด	การจัดทำบัญชี
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	-	-	√	-	-	√
การวัดความสามารถในการทำกำไร	√	-	√	-	√	√
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	-	-	-	-	-	√
การวัดความสามารถในการชำระหนี้	-	-	-	-	-	√
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	-	-	√	√	√	√
รวม	-	-	√	√	√	√

√ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

สรุปภาพรวมการวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการทดสอบสมมติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งได้แก่ ประเภทธุรกิจ รูปแบบธุรกิจ ระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ การวางแผนธุรกิจ การวางแผนการตลาด และการจัดทำบัญชีธุรกิจ ในตารางที่ 4-21 – 4.26 สามารถนำมาสรุปเป็นภาพรวมซึ่งแสดงให้เห็นได้ในตารางที่ 4-27 โดยพบว่า

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีลักษณะเชิงโครงสร้างในด้านประเภทของธุรกิจต่างกัน จะใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่างกันในการวัดความสามารถในการทำกำไร

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีลักษณะเชิงโครงสร้างในด้านระยะเวลาในการดำเนินงานของธุรกิจต่างกัน การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินจะต่างกันในภาพรวมและรายด้าน ยกเว้นการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในการวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน และการวัดความสามารถในการชำระหนี้

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีลักษณะเชิงโครงสร้างในการจัดทำแผนธุรกิจต่างกัน จะใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่างกันในภาพรวม เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานต่างกัน

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีลักษณะเชิงโครงสร้างในการจัดทำแผนการตลาดต่างกัน จะใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่างกันในภาพรวมและรายด้าน ยกเว้นการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในการวัดสภาพคล่องทางการเงิน การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน และการวัดความสามารถในการชำระหนี้

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีลักษณะเชิงโครงสร้างในการจัดทำบัญชีต่างกัน จะใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่างกันในภาพรวมและรายด้าน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยเรื่อง การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเกี่ยวกับ 1) ระดับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 2) ระดับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 3) ความพึงพอใจต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และ 4) ระดับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช จากการสำรวจความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 249 ราย ประกอบด้วยผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิต การค้า และการบริการ โดยมีความคาดหวังว่าผลลัพธ์ที่ได้จากการวิจัยสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาและส่งเสริมการจัดทำรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้เป็นประโยชน์ต่อไปในอนาคต ซึ่งจะส่งผลให้ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน มีความสำเร็จในการดำเนินงาน และสามารถเติบโตได้อย่างยั่งยืน โดยสามารถสรุปและอภิปรายประเด็นที่สำคัญได้ ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับโครงสร้างของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ผลการวิจัยพบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 249 ราย ซึ่งครอบคลุมกิจการประเภทการผลิต การค้า และการบริการ โดยส่วนใหญ่อยู่ในภาคการค้า จำนวน 172 ราย ธุรกิจเหล่านี้ส่วนใหญ่จดทะเบียนเป็นบริษัทจำกัด จำนวน 196 ราย มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 10 ปีขึ้นไป จำนวน 166 ราย และยังพบว่าธุรกิจเหล่านี้มีการจัดทำแผนธุรกิจ จำนวน 194 ราย และแผนการตลาด จำนวน 198 ราย ซึ่งมีความสำคัญมากสำหรับการเริ่มต้นและการดำเนินธุรกิจ เนื่องจากแผนธุรกิจและแผนการตลาดเป็นบทสรุปแห่งกระบวนการผลิต และการตัดสินใจที่จะถ่ายทอดความคิดของผู้ทำธุรกิจ ช่วยกำหนดทิศทางเพื่อให้ธุรกิจดำเนินงานได้ในสภาพเศรษฐกิจที่มีการแข่งขันกันอย่างรุนแรง นอกจากนี้ธุรกิจเหล่านี้มีการจัดทำบัญชีต้นทุนตนเอง จำนวน 136 ราย ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าธุรกิจเหล่านี้ส่วนใหญ่มักมีบัญชีที่มีความรู้ ความเข้าใจในมาตรฐานการบัญชี สามารถอธิบายความสำคัญและประโยชน์ของตัวเลขในรายงานทางการเงินให้ผู้บริหารหรือเจ้าของธุรกิจ สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้เต็มที่

สำหรับในด้านแหล่งเงินทุนเริ่มดำเนินการครั้งแรกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่าส่วนใหญ่มาจากเงินกู้จากสถาบันการเงิน จำนวน 197 ราย เพื่อนำมาใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียนในธุรกิจ

ตอนที่ 2 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการศึกษาการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช เกี่ยวกับ 1) การใช้ประโยชน์ใน

การวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงินเพื่อประเมินสถานะของธุรกิจและคู่แข่งชั้นทางการค้าซึ่งครอบคลุม การวัดสภาพคล่องทางการเงิน การวัดความสามารถในการทำกำไร การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน และการวัดความสามารถในการชำระหนี้ และ 2) การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหาร พบว่า

1. ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการผลิต การค้า และการบริการ มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.27$, S.D. = .425) สะท้อนให้เห็นว่าธุรกิจดังกล่าวยังไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการประเมินสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจเท่าที่ควร โดยธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการค้าให้ความสำคัญกับการประเมินสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจมากกว่าภาคการผลิตและภาคการบริการ

2. ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการผลิต การค้า และการบริการ มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.27$, S.D. = .345) สะท้อนให้เห็นว่าธุรกิจดังกล่าวยังไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการประเมินความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจเท่าที่ควร โดยธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการผลิตให้ความสำคัญกับการประเมินความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจมากกว่าภาคการค้าและภาคการบริการ

3. ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการผลิต การค้า และการบริการ มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.18$, S.D. = .459) สะท้อนให้เห็นว่าธุรกิจดังกล่าวยังไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการประเมินประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจเท่าที่ควร โดยธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการค้าให้ความสำคัญกับการประเมินประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจมากกว่าภาคการผลิตและภาคการบริการ

4. ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการผลิต การค้า และการบริการ มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.16$, S.D. = .493) สะท้อนให้เห็นว่าธุรกิจดังกล่าวยังไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการประเมินความสามารถในการชำระหนี้ของธุรกิจเท่าที่ควร โดยธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการผลิตให้ความสำคัญกับการประเมินความสามารถในการชำระหนี้ของธุรกิจมากกว่าภาคการค้าและภาคการบริการ

5. ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการผลิต การค้า และการบริการ มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.12$, S.D. = .296) สะท้อนให้เห็นว่าธุรกิจดังกล่าวยังไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจเท่าที่ควร โดยธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการบริการให้ความสำคัญกับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารของธุรกิจมากกว่าภาคการผลิตและภาคการค้า

สรุปได้ว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จะทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัด นครศรีธรรมราช ในทุกภาคส่วนยังไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ McMahon, R., (2005) กล่าวไว้ว่า ผู้ประกอบวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมส่วนใหญ่ขาดการใช้ระบบมาตรฐานการรายงานทางการเงินในอดีต และพยากรณ์เหตุการณ์ในอนาคต เพื่อนำมาใช้ในการบริหารจัดการทางการเงินของธุรกิจ โดยเหตุผลที่ผู้ประกอบการ

หลีกเลี่ยงการจัดทำรายงานทางการเงิน ได้แก่ 1) ผู้ประกอบการไม่สนใจที่จะนำข้อมูลทางการเงินไปตัดสินใจทางธุรกิจ แต่ใช้ประสบการณ์ในอดีต และความต้องการของตัวเองเป็นตัวตัดสินใจ 2) ผู้ประกอบการพอใจกับรูปแบบการดำเนินงานที่เป็นอยู่ โดยไม่มีความคิดที่ปรับเปลี่ยนหรือขยายกิจการ จึงไม่สนใจในการจัดทำรายงานทางการเงิน 3) ผู้ประกอบการไม่ต้องการที่จะมีต้นทุนเพิ่มขึ้นในการจัดทำรายงานทางการเงินซึ่งถือว่าเป็นภาระของกิจการ โดยไม่แน่ใจว่าจะได้รับประโยชน์เพียงพอต่อการนำมาใช้หรือไม่ 4) ผู้ประกอบการไม่มีความเชื่อถือในข้อมูลทางการเงินที่จัดทำขึ้นตามมาตรฐานการบัญชี เนื่องจากสามารถเลือกปฏิบัติได้หลายวิธี ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อตัดสินใจที่ผิดพลาด รวมไปถึงความไม่สอดคล้องกันระหว่างข้อกำหนดตามกฎหมายและวิธีปฏิบัติทางบัญชี และ 5) ผู้ประกอบการมีความกังวลเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลบางอย่างที่เป็นความลับของธุรกิจซึ่งไม่ต้องการให้บุคคลอื่นทราบ โดยเฉพาะหน่วยงานที่มีหน้าที่กำกับดูแลโดยตรงและคู่แข่งของธุรกิจ

ตอนที่ 3 ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการศึกษาความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการผลิต การค้า และการบริการ มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.23$, S.D. = .314) โดยสามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการต่ำมากที่สุด ($\bar{X} = 3.31$, S.D. = .521) รองลงมาคือสามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยได้รับอัตราดอกเบี้ยต่ำ ($\bar{X} = 3.31$, S.D. = .489) สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยใช้หลักทรัพย์ในการค้ำประกันต่ำ ($\bar{X} = 3.23$, S.D. = .548) สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีต้นทุนต่ำ ($\bar{X} = 3.21$, S.D. = .448) สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงิน ($\bar{X} = 3.19$, S.D. = .467) และขั้นตอนในการขออนุมัติเงินกู้จากสถาบันการเงินมีความรวดเร็ว ($\bar{X} = 3.12$, S.D. = .477) ตามลำดับ สะท้อนให้เห็นว่ายังมีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจำนวนมากที่ยังไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอก โดยเหตุผลส่วนใหญ่พบว่าเกิดจากปัญหาขั้นตอนในการขออนุมัติเงินกู้จากสถาบันการเงิน และการใช้หลักทรัพย์ในการค้ำประกัน ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีว่าการขอสินเชื่อจากธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินต่าง ๆ จำเป็นต้องมีหลักทรัพย์ในการค้ำประกันเงินกู้สำหรับสินเชื่อที่มีจำนวนมากและมีระยะเวลาในการผ่อนยาวนาน แต่หากธุรกิจต้องการกู้เงินจำนวนน้อยเนื่องจากไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกันก็อาจไม่คุ้มกับค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายที่ธนาคารเรียกเก็บกับลูกค้าเป็นค่าธรรมเนียมในการจัดการเงินกู้ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (2552) กล่าวว่า สถาบันการเงินโดยทั่วไปยังไม่ให้ความสำคัญกับการปล่อยเงินกู้ให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมากนัก เนื่องจากมองว่าวิสาหกิจเหล่านั้นขาดหลักทรัพย์ในการค้ำประกันเงินกู้ซึ่งอาจก่อให้เกิดความเสี่ยงในการปล่อยสินเชื่อ และนำไปสู่ปัญหาหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPL) ในอนาคต

ตอนที่ 4 ความสำเร็จในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการศึกษาด้านความสำเร็จในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่าผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการผลิต การค้า และการบริการมีความพึงพอใจต่อความสำเร็จในการดำเนินงานของธุรกิจในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.14$, S.D. = .311) โดยเฉพาะการเติบโตของยอดขาย ($\bar{X} = 3.23$, S.D. = .458) ในขณะเดียวกันก็พบว่าธุรกิจเหล่านี้มีความพึงพอใจต่อความมั่นคงในการดำเนินงานสะท้อนให้เห็นว่าถึงแม้ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจะมีความพึงพอใจในการเติบโตของยอดขายเนื่องจากธุรกิจเหล่านี้มีการจัดทำแผนธุรกิจและการการตลาด แต่อย่างไรก็ตามธุรกิจเหล่านี้ก็มีความกังวลเกี่ยวกับความมั่นคงในการดำเนินงาน อาจเนื่องมาจากการเริ่มดำเนินการครั้งแรกเงินทุนที่ได้มาส่วนใหญ่มาจากการกู้เงินจากสถาบันการเงินจึงส่งผลทำให้ธุรกิจมีภาระเกี่ยวกับหนี้สินระยะยาว และอาจมีความเสี่ยงในเรื่องของสภาพคล่อง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาสภาพปัญหาของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (2552) พบว่า นอกจากปัญหาด้านการเงินแล้ววิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมส่วนใหญ่ยังประสบปัญหาในด้านการบริหารจัดการ ด้านเทคโนโลยี ด้านการตลาด ด้านผลิตภัณฑ์ ด้านบุคลากร ด้านต้นทุนการผลิต และด้านการเข้าถึงการบริการของรัฐ

ตอนที่ 5 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

จากผลการศึกษาการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและความเร็วของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่า

1. ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราชทั้งในภาคการผลิต การค้า และการบริการขึ้นอยู่กับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินร้อยละ 37.20 โดยเฉพาะการใช้ประโยชน์ในด้านการวัดสภาพคล่องทางการเงิน การวัดความสามารถในการชำระหนี้ และการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

2. ความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราชทั้งในภาคการผลิต การค้า และการบริการขึ้นอยู่กับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินร้อยละ 38.80 โดยเฉพาะการใช้ประโยชน์ในด้านการวัดสภาพคล่องทางการเงิน การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน การวัดความสามารถในการชำระหนี้ และการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

3. การให้ความสำคัญต่อการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมขึ้นอยู่กับ ระยะเวลาในการดำเนินงานของธุรกิจ การจัดทำแผนธุรกิจ การจัดทำแผนการตลาด และการจัดทำบัญชีของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมส่วนใหญ่ให้ความสำคัญต่อการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ได้แก่ ผู้ประกอบการที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน.....ปี และเป็นธุรกิจที่มีการจัดทำแผนธุรกิจ แผนการตลาด และมีการจัดทำบัญชีของธุรกิจเอง

สรุปได้ว่าการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช โดยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินขึ้นกับระยะเวลาในการดำเนินงานของธุรกิจ การจัดทำแผนธุรกิจ แผนการตลาด และการจัดทำบัญชีด้วยตนเอง สะท้อนให้เห็นว่าการจัดทำรายงานทางการเงินที่ถูกต้อง ครบถ้วน ทันเวลา จะช่วยให้ธุรกิจสามารถทราบสถานะทางการเงินของตนเอง เพื่อนำไปวางแผน ควบคุม และตัดสินใจทางธุรกิจ และที่สำคัญสามารถนำไปเป็นหลักฐานในการขอสินเชื่อกับธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงิน ทำให้ธุรกิจมีเงินทุนหมุนเวียนในการดำเนินงานของธุรกิจอย่างต่อเนื่อง สามารถปฏิบัติงานให้เกิดประสิทธิภาพ ประสิทธิผล และความสำเร็จได้ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเพ็ญธิดา พงษ์ธานี (2554) กล่าวว่า รายงานทางการเงินที่มีคุณภาพจะส่งผลให้เกิดประสิทธิภาพในการดำเนินงานและทำให้เจ้าของธุรกิจมองเห็นช่องทางการเข้าถึงแหล่งเงินทุน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. จากการศึกษาครั้งนี้ ทำให้ทราบว่าความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราชทุกภาคส่วนขึ้นอยู่กับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในด้านการวัดสภาพคล่องทางการเงิน การวัดความสามารถในการชำระหนี้ และ การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม นอกจากนั้นความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมขึ้นอยู่กับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในด้านการวัดสภาพคล่องทางการเงิน การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน การวัดความสามารถในการชำระหนี้ และ การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในจังหวัดนครศรีธรรมราชจากการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพียงปัจจัยเดียวเท่านั้น ซึ่งพบว่าความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช ขึ้นอยู่กับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพียงร้อยละ 37.20 สะท้อนให้เห็นว่าความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจเหล่านี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านอื่นอีกประมาณร้อยละ 63.80 ซึ่งไม่ได้อยู่ในการศึกษาครั้งนี้ นอกจากนั้นความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช ขึ้นอยู่กับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินร้อยละ 38.80 สะท้อนให้เห็นว่าความสำเร็จของธุรกิจเหล่านี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านอื่นอีกร้อยละ 62.20 ซึ่งเป็นปัจจัยที่ไม่ได้อยู่ในการศึกษาครั้งนี้

ดังนั้นผู้ที่สนใจเกี่ยวกับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สามารถนำไปศึกษาต่อในปัจจัยด้านอื่นที่อาจจะส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อไป

เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วนและตรงกับความเป็นจริงมากที่สุดในการพัฒนาและส่งเสริมให้ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยเติบโตได้อย่างยั่งยืน

บรรณานุกรม

- กุลชญา แวนแก้ว. 2557. การประยุกต์ใช้ข้อมูล ทางการบัญชีเพื่อเพิ่มความสำเร็จของธุรกิจ SMEs ภาคอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัด ศรีสะเกษ. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัย ราชภัฏศรีสะเกษ. 8(2): 182-196
- จันทวรรณ สุจริตกุล. 2559. แหล่งทุน SMEs เพื่อยกระดับการแข่งขันไทย. วารสารรัฐศาสตร์. ปีที่ 57 ฉบับที่ 1. Vol. 57 No. 1.
- จิรพรรณ โอฟารณาเศรษฐ์ และคณะ. 2551. การเข้าถึงแหล่งเงินทุนและสาเหตุของการเกิด NPLs ของ SMEs: กรณีศึกษาภาคเหนือ. วารสารเศรษฐศาสตร์ล้านนา ปีที่ 5 ฉบับ มกราคม – ธันวาคม, หน้า 1-30.
- ญาณิศา เผื่อนเพาะ. 2561. การเข้าถึงแหล่งเงินทุนของผู้ประกอบการรายใหม่ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. การประชุมวิชาการ วิทยาการจัดการวิชาการ ครั้งที่ 8.
- ธนชัย อำนวยสวัสดิ์. 2552. รายงานทางการเงินกับความแข็งแกร่งทางการเงินของ SMEs ไทย. บทความ. กรุงเทพมหานคร.
- นุชจรี พิเชฐกุล. 2555. การรายงานและการวิเคราะห์งบการเงิน. ห้างหุ้นส่วนที่พีเอ็น เพรส. กรุงเทพมหานคร.
- นันทวัฒน์ พรเลิศกชกร วาทิต อินทุลักษณ์ และชาคริต ศรีสุกน. 2561. ปัญหา อุปสรรค และความท้าทาย ของการระดมทุนสาธารณะ สำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. วารสารวิทยาลัยดุสิตธานี ปีที่ 12 ฉบับพิเศษ เดือนพฤษภาคม 2561.
- เพ็ญธิดา พงษ์ธานี. 2554. ผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการ เข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิภาพของธุรกิจ SMEs ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขต กรุงเทพมหานครและปริมณฑล. คณะการบัญชี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- สถาบันวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมอุตสาหกรรมผลิต. การสำรวจภาระหนี้และการเข้าถึงแหล่ง เงินทุนของ SMEs. สืบค้น 1 สิงหาคม 2559.
- สภาวิชาชีพบัญชีในพระบรมราชูปถัมภ์. 2558. มาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง การ นำเสนองบการเงิน. กรุงเทพมหานคร.
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. 2559. รายงานสถานการณ์ SMEs. กรุงเทพมหานคร.
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. 2559. รายงานสถานการณ์ SMEs. กรุงเทพมหานคร.
- สุรศักดิ์ อำนวยประวิทย์. 2559. กลยุทธ์การเข้าถึงเงินทุนของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาด ย่อมในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร. ปีที่ 11 ฉบับที่ 1 เดือนมิถุนายน 2559.
- อนุรักษ์ ทองสุโขวงศ์ และ ศิริลักษณ์ ศุทธชัย. 2553. การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วารสารวิชาการ มอ.ปีที่ 12 ฉบับที่ 3 พฤษภาคม – สิงหาคม 2553.
- อุษณีย์ เส็งพานิช. 2558. การบัญชีและการใช้ข้อมูลทางการบัญชีเพื่อการบริหารจัดการของ SMEs ในเขต ภาคเหนือ. วารสารวิทยาการจัดการสมัยใหม่. ปีที่ 8 ฉบับที่ 2 เดือนกรกฎาคม – ธันวาคม 2558; หน้า 110-113.
- http://www.sanpakornsarn.com/page_article_detail.php?aID=455 ฌ วันที่ 3 กรกฎาคม 2559
- http://53010914460g12.blogspot.com/2012/06/sme_21.html สืบค้นวันที่ 3 กรกฎาคม 2559

ภาคผนวก

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง : การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและความสำเร็จของธุรกิจ SMEs ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช

คำชี้แจง: โครงการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิจัยเรื่อง “การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและความสำเร็จของธุรกิจ SMEs ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช”

ผู้วิจัยใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านตอบแบบสอบถามทุกข้อให้ครบตามสภาพที่เป็นจริง ความคิดเห็นและคำตอบของท่านจะเก็บไว้เป็นความลับ ผลการวิจัยในครั้งนี้จะเสนอเป็นภาพรวมโดยจะไม่กระทบต่อตัวท่านและหน่วยงานของท่านแต่ประการใด โดยรายละเอียดของแบบสอบถามประกอบด้วยคำถาม 5 ส่วน จำนวน 3 หน้า ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับโครงสร้างของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) จำนวน 8 ข้อ

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เป็นแบบประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เป็นแบบประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 6 ข้อ

ส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เป็นแบบประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 7 ข้อ

ส่วนที่ 5 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณที่ท่านกรุณาเสียสละเวลาในการตอบแบบสอบถามชุดนี้อย่างถูกต้องครบถ้วน และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าข้อมูลที่รับจากท่านจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการวิจัยในครั้งนี้และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย หากท่านมีข้อสงสัยประการใดเกี่ยวกับแบบสอบถามโปรดติดต่อผู้วิจัย อาจารย์พัชรี พระสงฆ์ โทรศัพท์ 081-7191187 หรือE-mail : phat_prasong@hotmail.com

นางสาวพัชรี พระสงฆ์ และคณะ

อาจารย์สาขาการบัญชี

คณะเทคโนโลยีการจัดการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

หลังจากที่ท่านได้ตอบแบบสอบถามฉบับนี้แล้ว กรุณาพับแบบสอบถามและเย็บใส่ซองแล้วส่งไปรษณีย์กลับมาตามที่อยู่ ที่ผู้วิจัยได้ทำหน้าที่ของและติดแสตมป์ไว้ให้เรียบร้อยแล้ว ขอขอบพระคุณในความกรุณาของท่านมา ณ โอกาสนี้

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและความสำเร็จของธุรกิจ SMEs ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ( ) หน้าข้อความที่ตรงกับสภาพความเป็นจริง

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับโครงสร้างธุรกิจ

1. ธุรกิจของท่านเป็นธุรกิจประเภทใด

☐ 1. การผลิต	☐ 2. ซื้อมา-ขายไป	☐ 3. การบริการ
-------------------------------------	--	---------------------------------------
2. ธุรกิจของท่านจัดตั้งในรูปแบบใด

☐ 1. ห้างหุ้นส่วนจำกัด	☐ 2. ห้างหุ้นส่วนสามัญ นิติบุคคล
☐ 3. บริษัทจำกัด	☐ 4. อื่น ๆ (ระบุ.....)
3. ธุรกิจของท่านดำเนินงานมาแล้วกี่ปี

☐ 1. น้อยกว่า 3 ปี	☐ 2. 3 – 5 ปี
☐ 3. 6 – 10 ปี	☐ 4. 10 ปีขึ้นไป
4. ธุรกิจของท่านมีการจัดทำแผนธุรกิจในปีที่ผ่านมาหรือไม่

☐ 1. มีการจัดทำแผนธุรกิจ	☐ 2. ไม่มีการจัดทำแผนธุรกิจ
---	--
5. ธุรกิจของท่านมีการจัดทำแผนการตลาดในปีที่ผ่านมาหรือไม่

☐ 1. มีการจัดทำแผนการตลาด	☐ 2. ไม่มีการจัดทำแผนการตลาด
--	---
6. ธุรกิจของท่านจัดทำบัญชีธุรกิจโดยวิธีใด

☐ 1. จ้างสำนักงานบัญชี	☐ 2. จัดทำเอง
---	--------------------------------------
7. ธุรกิจของท่านใช้แหล่งเงินทุนในการเริ่มดำเนินกิจการครั้งแรกจากที่ใดบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ 1. เงินทุนตนเองและครอบครัว	☐ 2. เงินทุนจากหุ้นส่วน
☐ 3. เงินกู้จากสถาบันการเงิน	☐ 4. เงินกู้จากแหล่งเงินนอกระบบ
☐ 5. อื่น ๆ (ระบุ).....	
8. ปัจจุบันธุรกิจของท่านมีความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินหรือไม่

☐ 1. ไม่ต้องการ เหตุผลคือ? (ระบุเหตุผลที่ไม่ต้องการได้มากกว่า 1 ข้อ)		
○ มีเงินทุนเพียงพอ	○ ไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกัน	○ อื่น ๆ (ระบุ).....
☐ 2. ต้องการ เหตุผลคือ? (ระบุเหตุผลที่ไม่ต้องการได้มากกว่า 1 ข้อ)		
○ ใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียนในธุรกิจ	○ ใช้เพื่อขยายกิจการ	
☐ อื่น ๆ (ระบุ).....		

ส่วนที่ 2 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจของท่าน

คำชี้แจง กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน	ระดับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน				
	ใช้มากที่สุด	ใช้มาก	ใช้ปานกลาง	ใช้น้อย	ใช้น้อยที่สุด
1. การวิเคราะห์อัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียน					
2. การวิเคราะห์อัตราส่วนเงินทุนหมุนเร็ว					
3. การวิเคราะห์อัตราส่วนการหมุนเวียนของลูกหนี้					
4. การวิเคราะห์อัตรากำไรขั้นต้น					
5. การวิเคราะห์อัตรากำไรจากการดำเนินงาน					
6. การวิเคราะห์อัตรากำไรสุทธิ					
7. การวิเคราะห์อัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์					
8. การวิเคราะห์อัตราผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น					
9. การวิเคราะห์อัตราส่วนการหมุนเวียนของสินทรัพย์					
10. การวิเคราะห์ระยะเวลาเรียกเก็บหนี้					
11. การวิเคราะห์อัตราส่วนการหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือ					
12. การวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์					
13. การวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้น					
14. การตัดสินใจลงทุน					
15. การบริหารหนี้					
16. การวางแผนภาษี					
17. การจัดสรรงบประมาณ					
18. การวิเคราะห์สถานะทางการเงินเมื่อต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงิน					
19. การประกอบการซื้อหุ้นกู้					
20. การกำหนดต้นทุนและประสิทธิผลของการดำเนินงาน					

ส่วนที่ 3 ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจของท่าน

คำชี้แจง กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน

ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน	ระดับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงิน					
2. ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงิน โดยมีต้นทุนการกู้ยืมต่ำ					
3. ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงิน โดยได้อัตราดอกเบี้ยที่ต่ำ					
4. ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงิน โดยมีค่าธรรมเนียมในการดำเนินการต่ำ					
5. ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงิน โดยใช้หลักทรัพย์ค้ำประกันต่ำ					
6. ขั้นตอนในการขออนุมัติเงินกู้จากสถาบันการเงินมีความรวดเร็ว					

ส่วนที่ 4 ความพึงพอใจต่อความสำเร็จในด้านต่างๆ ของธุรกิจของท่าน

คำชี้แจง กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความพึงพอใจ

ความพึงพอใจต่อความสำเร็จของธุรกิจ	ระดับความพึงพอใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ความพึงพอใจต่อความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจ					
2. ความพึงพอใจต่อการเติบโตของยอดขายของธุรกิจ					
3. ความพึงพอใจต่อผลตอบแทนในสินทรัพย์ของธุรกิจ					
4. ความพึงพอใจต่อสภาพคล่องของธุรกิจ					
5. ความพึงพอใจต่อรูปแบบการดำเนินงานของธุรกิจ					
6. ความพึงพอใจต่อความเป็นอิสระในการดำเนินงานของธุรกิจโดยไม่ต้องพึ่งพาการ ลงทุนจากคนภายนอก					
7. ความพึงพอใจต่อความมั่นคงในการดำเนินงานของธุรกิจ					

ส่วนที่ 5 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจ SMEs

1. ด้านการจัดรายงานทางการเงินของธุรกิจ SMES

.....

.....

2. ด้านการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจ SMEs

.....

.....

3. ด้านการดำเนินงานเพื่อความสำเร็จต่อธุรกิจ SMEs

.....

.....

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถาม